

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 6 ΜΑΪΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 7ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 150

ΔΕΣΜΙΟΙ ΕΝΟΣ ΠΑΛΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ 35ωρο... ΚΑΤΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΑΠΟ 40 ΩΡΕΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΗ ΤΟΥ 1995, πέρασε και μάζι της πέταξε, το φουσκωμένο μπαλόνι της "επαναστατικής", "διεκδικητικής" συγκέντρωσης της ΓΣΕΕ μπροστά τα πολυτελή της σαλόνια. Δεν πρέπει να είναι κάποιος ιδιαίτερα παραπρητικός για να δει τον ελάχιστο κόσμο που παρευρέθηκε σε αυτήν τη συγκέντρωση, δεν πρέπει κάποιος να είναι ιδιαίτερα εύστροφος για να καταλάβει ότι το σύνολο σχεδόν της εργατικής τάξης αγνόησε το κάλεσμα της συγκέντρωσης από την ΓΣΕΕ, ότι περιφρόνησε τους εργατοπατέρισκους και μόνιμους βιαστές της εργατικής της δύναμης, ότι προτίμησε εν' τέλη να πάει να ξεκουραστεί (εσφαλμένα κατά την άποψή μας) και να ηρεμίσει στους παρακείμενους αγρούς και τις κοντινές παραλίες.

Ο ρόλος της ΓΣΕΕ, έχει προ πολλού πα-

ρέλθει. Το άστρο της έχει σβήσει πολλά χρόνια τώρα και αυτό είναι, πέρα από πραγματικό, και ευχάριστο. Είναι ευχάριστο γιατί αυτοί που ελέγχουν το συνδικαλιστικό κίνημα και είναι υπεύθυνοι για το σημερινό του χάλι δεν μπορούν πιλέον να πείσουν κανένα. Και είναι ακόμα ευχάριστο γιατί το τέλος του "επίσημου" κρατικού συνδικαλισμού σηματοδοτεί την ανάγκη γέννησης ενός νέου σώματος. Ενός νέου ζωντανού οργανισμού αδιάλλακτου και επιθετικού στις διεκδικήσεις του και επαναστατικού στους στόχους.

Ενός νέου οργανισμού που αγωγίζομενος ενάντια στην άθλια και αποκρουστική πραγματικότητα του σήμερα, θα βάζει τις βάσεις μιας άλ-

λης ζωής, ανθρώπινης και σαν τέτοιας πραγματικής.

Η συγκέντρωση έδειξε τον πανικό των εργατοπατέρων, έναν πανικό που δεν μπόρεσε να κρύψει η λογοδιάρροια των ομιλητών, πολύ περισσότερο οι κομπασμοί του αρχινοού Πρωτόπατης λίγες μέρες πριν όταν μιλούσε για το "καταραμένο

τριήμερο" που θα έστελνε τον κόσμο στις εξοχές, και θα αποδυνάμωνε τη "διεκδικητική" "օρμή" του εργατικού κινήματος που επέδια κατά τη γνώμη του αυτός και οι όμοιοι του εκπροσωπούν και κατευθύνουν.

Η φετινή πρωτομαγιά έφερε την ΓΣΕΕ ιδρυμένο ακολουθητή των ομοίων αδελφών συνδικάτων της ευρώπης στο πυροτέχνημα του 35ωρου. Μιας διεκδίκησης προαποφασισμένης και πριμοδοτούμενης από το ίδιο το κεφαλαίο και τους πολιτικούς του εκπροσώπους (κυβερνήσεις) που σκοπό έχει τη διάσωση της ύπαρξή τους και την αδιατάραφτη ηρεμία της βρικολακιασμένης απομύζησης της ζωογόνας μας δύναμης. Μία πριμοδότηση που διαφάνηκε απροκάλυπτα από τις δηλώσεις του προέδρου της Βουλής, ακόμα και από αυτόν του Υπουργού Εργασίας, ταπεινό υπηρέτη των κάθε λογής μεγιστάνων του πλούτου.

Οι 35 ώρες εργασίας, μέλει να γίνουν πραγματικότητα όχι επειδή το προλεταριάτο αποφάσισε γι' αυτές, ούτε επειδή πολύ περισσότερο το κράτος ενδιαφέρεται να βρει δουλειά στις στρατιές των ανέργων ώστε να μπορούν να ζούν κι αυτές με μία υποτυπώδη αξιοπρέπεια.

Τα εκατομμύρια των εξαθλιωμένων ανέργων αποτελούν μόνιμη πηγή εκρήξεων και ενεξέλεγκτων καταστάσεων που κάθε άλλο παρά ευχάριστες είναι για τα κάθε λογής αφεντικά.

Αποτελούν μέσα στην απελπισία τους, τόπους κυροφρίας επαναστατικών θέσεων και πρακτικών που μπορούν πραγματικά εν μίᾳ νυκτή να τραβήξουν το έδαφος κάτω από τα πόδια του κάθε υποτιθέμενα ἀτρωτού αφεντικού.

Οι 35 ώρες εργασίας σαν διεκδικητικό πρόταγμα των εργαζόμενων δεν αποτελεί παρά την απόδειξη της συγκατάθεσής τους στην νόμιμη εκμετάλλευσή τους και στην σκέψη αυτή δεν έχει καμία σημασία αν θα περικοπούν οι μισθοί ή όχι. Δύο τεχνολογικές "επαναστάσεις" και μία της πληροφορικής έχουν γεμίσει τα θησαυροφύλακα των αστών στα αδιάχρηστα κάνοντας τελείως ασήμαντη την παραχώρηση λίγων ψίχουλων προς κατευνασμό των παθών των αδυνάτων. Οι μηχανές αντικαταστούν όλο

και περισσότερο τους ανθρώπους στην παραγωγή, καθιστώντας τους απλά προγραμματισμένα καταναλωτικά παιχνιδάκια στα χέρια των κυριάρχων και αν μοιάζει τα αφεντικά και οι "αντιπρόσωποι" των εργαζομένων να διαφωνούν για την ένταση της παραγωγής και τους μισθούς αυτό γίνεται προς χάριν θεάματος. Για να πειστεί ο κόσμος - ο απλός λαός - ότι ο αγώνας για είναι σκληρός και ανεξέλεγκτος και ότι η όποια νίκη να είναι αρκετή για να ησυχάσει "ικανοποιημένος" για κάμπισα χρόνια. Για να μπορεί να πειστεί ότι οι "εκπρόσωποι" του σκέφτονται, αγωνιούν και χύνουν το αίμα τους γι' αυτόν και έτσι αποκοινωνιμούν να μη ζητούν τίποτα άλλο. Για να μπορεί αν ελπίζει τέλος η ΓΣΕΕ ότι μέσα από την καπήλευση της επιθυμίας του κόσμου για περισσότερο ελεύθερο χρόνο και λιγότερη δουλειά ότι θα μπορέσει να εγκλωβιστεί περισσότερο στο βούρκο του ψεύδους και της διαιμεσολάβησης.

Η συγκέντρωση της Πρωτομαγιάς τελείωσε αφήνοντας ένα τεράστιο κενό. Ενα κενό στα μάτια των λιγοστών εργατών που παρευρέθηκαν σε αυτή, καθώς η περιορισμένη προσέλευση του κόσμου δεν μπόρεσε να ζεστάνει, όχι τη συγκέντρωση, αλλά τις καρδιές αυτών που συνεχώς κοιτούσαν τους διπλανούς τους αναζητώντας κάποιο στήριγμα για να κρατηθούν.

Η συγκέντρωση της Πρωτομαγιάς, άφησε ένα κενό που κάποιοι άλλοι καλούνται να γεμίσουν. Και αυτοί οι άλλοι, λίγο μέτρα πιο εκεί την ίδια μέρα, λίγα χιλόμετρα μακρύτερα την επόμενη, έδιναν το δυναμικό τους παρόν στους νέους αγώνες στα νέα προτάγματα, στα νέα όνειρα που μέλει να γίνουν πραγματικότητα. Όλο και περισσότερος κόσμος αυθόρυμπτα θα μαζεύεται λίγο πιο μακριά από τις επίσημες συγκέντρωσεις - σπασινόφουσκες των εντολοδόχων των αφεντικών, αλλά όλο και πιο κοντά στα ίδια τα αφεντικά. Αγριεύοντι, ανεξέλεγκτοι, επιθετικοί, ονειροπόλοι, οπλισμένοι με το θυμό που γεννά το δίκιο του αγώνα να στοχεύουν κατευθείαν στην καρδιά του κτήνους. Στην καρδιά του κράτους και των αφεντικών. Και αυτή τη φορά δε θα αστοχήσουν. Δεν πρόκειται να αστοχήσουν.

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΡΜΑΤΟΠΛΕΓΜΑΤΑ

...Κι εμείς συνήθως είμαστε τα σφαχτάρια, εμείς την πληρώνουμε...

Χασάν Μεχμέτ Αγά, αρχι-ψάμμης της κοινότητας Ωραιού Ξάνθης

ΤΕΙΚΑ η επίσκεψη του τούρκου υπουργού ε-νημέρωσης Γιλαντιρίμ Ακτούνά ήταν ένα ακόμη στιγμιότυπο στη διαρκή ελληνοτουρκική αντιπάρθεση. Πολύ περισσότερο που τα συμφέροντα των δύο κρατών φαίνεται να συμπίπτουν στη συγκεκριμένη χρονική περίοδο, για την επιλογή του χρόνου της δύνανσης των σχέσεων τους. Για την τούρκικη πολιτική είναι εύκολο να καταλάβουμε το γιατί. Η αντιπαράθεση σε όλα τα μέτωπα αποτελεί μια διαρκή στρατηγική επιλογή της Τουρκίας τα τελευ-

ταία χρόνια, σαν υλική έκφραση της ανάγκης του τούρκικου κράτους να αναβαθμίσει την πολιτική και οικονομική του παρουσία και τον γεωπολιτικό του ρόλο σ' ολόκληρη την περιοχή. Δεν είναι τυχαίες εξάλλου αυτές τις μέρες οι δηλώσεις των τούρκων αξιωματούχων για επαναχάραξη των τουρκοϊρακινών συνόρων, έτσι ώστε να περιληφθούν ακόμη και τα πετρέλαια της Μουσούλης στην τουρκική επικράτεια.

Μια παρόμοια σε υφή και έκταση γεωπολιτική αναβάθμιση και οικονομική διεύσδυση επιχειρεί και το ελληνικό κράτος. Η επέκταση του ελληνικού κεφαλαίου στα Βαλκάνια, η κατασκευή του αγωγού Βουλγαρίας-Ελλάδας για τα ρώσικα πετρέλαια, η Εγνατία Όδος, η συμμετοχή του ελληνικού κράτους στην Παραευξενία

Συνέχεια στη σελίδα 5

Η αρχή ενός αυτόνομου εργατικού κινήματος;

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 2 ΜΑΪΟΥ, στα πλαίσια της προσπάθειας ανασυγκρότησης, ενός αυτόνομου εργατικού κινήματος, πραγματοποιήθηκε η συγκέντρωση και πορεία που είχε προαναγγελθεί στην πλατεία Περιστερίου, από σύντροφους του αυτόνομου και αντεξουσιαστικού χώρου.

Παρά τις οποιες αμφισβήτησες, δικαιολογημένες ή μη, για τις δυνατότητες ενός τέτοιου εγχειρήματος, δεν μπορούμε ν' αμφισβήτησουμε την αναγκαιότητα του, στις δεδομένες σημερινές κοινωνικές συνθήκες. Συνθήκες που διαμορφώνονται, από τη μετωπική επίθεση του κεφαλαίου κατά των εργαζομένων, με εμφανή στόχο την περιχαράκωση των δικαιωμάτων τους και την υποταγή τους, στους κάθε μορφής εκφραστές του.

Δυστυχώς, η κατ' άλλους ευτυχώς, ένα μέρος (σημαντικό) αυτών των εκφραστών, είναι και τα επίσημα συνδικάτα, που σήμερα μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα, ότι δεν εκφράζουν σε καμία περίπτωση τους εργαζόμενους, παρά μόνο τις επαγγελματικές συνδικαλιστικές ηγεσίες και τα ολιγάριθμα (σε σχέση με το εργατικό δυναμικό) μέλη των κομμάτων που αυτές εκφράζουν. Αυτό φάνηκε καθαρά στη συγκέντρωση της 1ης Μάη στο Πεδίο του Αρεως, όχι

μόνο από την αριθμητική αποτυχία της, αλλά κύρια από την έλλειψη διεκδικητικής και αγωνιστικής διάθεσης των συγκεντρωμένων, που έδειξαν να συμμετέχουν σε μία συγκέντρωση υποχρέωσης. Μία συγκέντρωση που της έλειπαν, ακόμη και οι ρεφορμιστές διεκδικήσεις άλλων χρόνων, πέρα από την επικέντρωση στην καθέρωση του 35ωρου, που ούτας ή άλλως και αυτό είναι αναγκαιότητα του κεφαλαίου για τη συντήρηση και διαιώνισή του, παγκοσμίως.

Σε αντίθεση με όλα αυτά, οι σύντροφοι - οργανωτές της συγκέντρωσης της 2ας Μάη στο Περιστέρι, μέσα από τα κείμενα που διαβάστηκαν και μέσα από τις προκηρύξεις που μοιράσαν σε μεγάλο αριθμό, κατά τη διάρκεια της πορείας στην εργατούπολη του Περιστερίου, κατέθεσαν προτάσεις, ρεαλιστικές και πραγματοποίησμες, καθώς και αιτήματα, που σε άλλες εποχές θα φάνταζαν ρεφορμιστικά, αλλά στους χαλεπούς καιρούς που ζούμε, είναι τόσο ουτοπικά και επαναστατικά, όσο και η απαξική κοινωνία που ορματίζουμε.

Σήμερα, είναι επαναστατικό το αίτημα για δραστική μείωση των ωρών εργασίας χωρίς μείωση των αποδοχών, τη στιγμή που χιλιάδες εργαζό-

μενοί, δουλεύουν πειρίσσοτερο από οκτώ ώρες, χωρίς να τολμούν να απαιτήσουν τις δεδουλευμένες υπερωρίες, φοβούμενοι το δράκο της ανεργίας:

Είναι επαναστατικό να απαιτείς κατώτερο μισθό 150.000, τη στιγμή που η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων, έχει συμβιβαστεί με τους μισθούς πείνας, της τάξης των 90 και 100 χιλιάδων.

Είναι επαναστατικό να απαιτείς

ιστη αμοιβή για γυναίκες και σπουδαστές, τη στιγμή που με αιχμή τους παραπάνω, οργιάζει η μαύρη εργασία και η στυγή εκμετάλλευση των αφεντικών. Είναι επαναστατικό να απαιτείς ίσες αμοιβές και δικαιώματα στους ξένους εργάτες, τη στιγμή που κεφάλαιο και εξουσία πρωθυπουργού το ρατσισμό και την ξενοφοβία, ανάβοντας το πράσινο φως στους εργοδότες, στη νόμιμη, εγκληματική εκμετάλλευση των ξένων εργατών, αφαιρώντας από αυτούς, κάθε έννοια κατόχυρωμένου δικαιώματος.

Είναι επαναστατικό να απαιτείς και να παλεύεις για απόκρουση της εντατικοποίησης και απόρριψη της σύνδεσης μισθού παραγωγικότητας, γιατί είμαστε άνθρωποι και συνάδελφοι και όχι μηχανές και ανταγωνιστές, τη στιγμή που από τους πιο συντριπτικούς μέχρι τους πιο "προοδευτικούς" κρατούντες και συνδικαλιστές πρωθυπουργού των εργασιακών σχέσεων, τα πριμ παραγωγικότητας, την απόξενωση στους εργασιακούς χώρους και τη ρουφιανιά.

Είναι επαναστατικό να απαιτείς και να παλεύεις για απόκρουση της εντατικοποίησης και απόρριψη της σύνδεσης μισθού παραγωγικότητας, γιατί είμαστε άνθρωποι και συνάδελφοι και όχι μηχανές και ανταγωνιστές, τη στιγμή που από τους πιο συντριπτικούς μέχρι τους πιο "προοδευτικούς" κρατούντες και συνδικαλιστές πρωθυπουργού των εργασιακών σχέσεων, τα πριμ παραγωγικότητας, την απόξενωση στους εργασιακούς χώρους και τη ρουφιανιά.

Όλα αυτά θα μπορούσαν από κάποιους (κακόβουλα ή απερισκεπτά) να χαρακτηρίστούν ρεφορμιστικά, αν οι σύντροφοι δεν είχαν διατυπώσει σαφέστατα, μέσα από το γραπτό λόγο και τη συνθηματολογία της πορείας των 300 που συμμετείχαν σε αυτή, πως δεν είναι πάρα μόνον ένα ακόμη μέσον για την επίτευξη του στόχου, που δεν είναι άλλος από την εξάλειψη της μισθωτής σκλαβιάς και την κοινωνική ανατροπή.

Στη βάση αυτή, αξίζει το εγχείρημα της δημιουργίας αυτόνομου εργατικού κινήματος, όχι μόνο τη στήριξη όλων μας, αλλά και την ενεργή συμμετοχή μας σ' αυτό.

Κλείνοντας υιοθετούμε την τελευταία φράση (ουσίας) κειμένου των σύντροφων που δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο τεύχος του "Άλφα":

... Θέλουμε να κάνουμε την αρχή μιας συζήτησης και δράσης, για ένα αυτόνομο εργατικό κίνημα, που θα έχει σκοπό του, όχι τη διαπραγμάτευση καλύτερων συνθηκών σκλαβιάς, αλλά το ίδιο το μεγαλείο της κοινωνικής απελευθέρωσης.

A.G.

Παρέμβαση αναρχικών για την πρωτομαγιά

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ στο Μουσείο πραγματοποίησαν την Πρωτομαγιά αναρχικές ομάδες και σύντροφοι με σκοπό παρέμβα-

ση με έναν αντεξουσιαστικό λόγο στη φιέστα που οργάνωσαν οι επαγγελματίες συνδικαλιστές. Στη συγκέντρωση μοιράστηκαν προκρύψεις από τη Συσπείρωση Αναρχικών και την αναρχική εφημερίδα ΆΛΦΑ που κατέδειχναν τον πραγματικό ρόλο των συνδικάτων και ανάγκη ενός αυτόνομου αντεξουσιαστικού κινήματος κα-

θώς και προκυρήσιες αλληλεγγύης στον Κυριακό Μαζοκόπο από την "Πρωτοβουλία Αναρχικών". Η παρουσία των αναρχικών ήταν έντονη ιδίως όταν η πορεία της ΓΣΕΕ πέρασε μπροστά από τη συγκέντρωση του Μουσείου. Οι περίπου 200 σύντροφοι άρχισαν να φωνάζουν συνθήματα όπως "ούτε φασισμός ούτε δημοκρατία, κάτω ο κρατισμός ζήτω η αναρχία", "Εργάτες κρεμάστε την αφεντικά σας", "Μίσος μίσος για την αφεντικά κάτω το κρατος και η μισθωτή σκλαβιά".

Παρόλα αυτά δεν μπορούμε να πούμε ότι η συγκέντρωση ήταν ικανοποιητική. Πολλοί ήταν οι σύντροφοι που δεν ήθελαν και για άλλη μια φορά έγινε σταφές ότι τέτοιες παρεμβάσεις απαιτούν και την ανάλογη προετοιμασία και οργάνωση.

Πρέπει την επόμενη πρωτομαγιά μέσα από τη δουλειά που θ' ακολουθήσει τόσο μέσα σ' εργασιακούς χώρους όσο και στην υπόλοιπη κοινωνία οι όροι να είναι διαφορετικοί και η παρέμβαση των αναρχικών να έχει καταλυτικό χαρακτήρα.

Π.Δ.

Εκδηλώσεις...

★ Στα πλαίσια της προετοιμασίας και της εναντιμέρωσης για τη δίκη των καταλήψεων στέγησε Βίλλα Αμαλίας διοργανώνει, την Κυριακή 7 Μάη, στην πλατεία Βικτωρίας, ρεμπετική βραδιά.

★ Τη Δευτέρα 8 Μάη, με μια πρωτόγνωρη ταχύτητα αντιδρασης, η ΕΦΕΕ οργανώνει αντιφασιστική πορεία για να διαμαρτυρηθεί για τον τραυματισμό του αναρχικού Γιάννη Σταθόπουλου. Υπενθυμίζουμε ότι ο Γιάννης χτυπήθηκε πριν από δύο βδομάδες. Δεν αναλαμβάνουμε πάντως ευθύνη για την πραγματοποίηση της πορείας. Κι αυτό γιατί η ΕΦΕΕ ανακοίνωσε πορεία στις 8 Μάη. Ξέχασε όμως να διευκρινίσει ποιας χρονιάς.

Την περασμένη Τετάρτη, πραγματοποιήθηκε στο Πολυτεχνείο συζήτηση για την αντεξουσιαστική-αναρχική δράση στα πανεπιστήμια και τις σχολές ως συνέχεια του διημέρου που οργάνωσαν πριν από δύο περίπου μήνες σύντροφοι/ιστοσες στην Πάντειο. Στη συζήτηση συμμετέχουν περίπου πενήντα σύντροφοι/ιστοσες, καταλήγοντας στην απόφαση να συμμετέχουν με οργανωμένο μπλοκ στη συγκέντρωση-πορεία που οργανώνεται (ερχόμενη) Δευτέρα στις 6.00 μμ. στα Προπύλαια η ΕΦΕΕ. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο πρύτανης Μαρκάτος «φρόντισε» να κλείσει όλες τις αίθουσες των κτιρίων, μετά από αλεπάλληλη τηλεφωνήματα των μπάτων περί «απειλής επισοδίων», γεγονός όμως που δεν απέτρεψε την πραγματοποίηση της συνάντησης.

Το κράτος και ο φασισμός όντας δυο αδελφάκια από την ίδια μάνα εξουσία δεν μπορούν παρά να λειτουργούν αλληλούποστηρίζομενα και αλληλοσυμπληρώμενα. Το γεγονός αυτό από μόνο του αποτελεί τεράστιο κίνδυνο για την ελευθερία και αυτούς που την φερετάρουν. Πέρα όμως από τη θεωρία η φασιστική βία έχει αποθραυσθεί ανεπίτρε

Φασισμός, αντιφασισμός και κοινωνικός πόλεμος

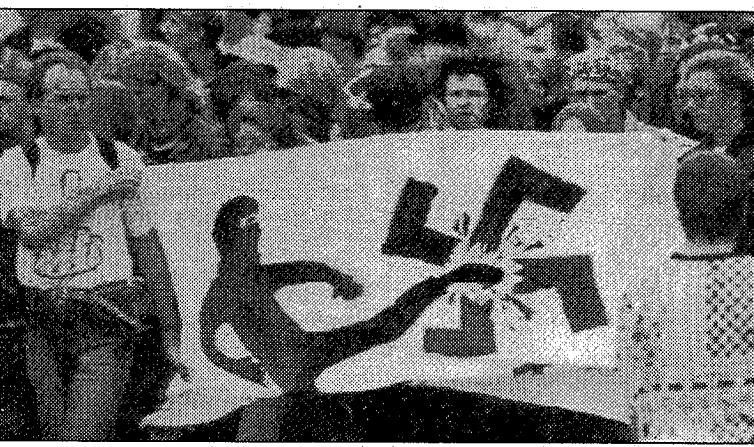
ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ

Σένα καινούργιο μέτωπο έχει δημιουργήθει τα τελευταία χρόνια: οι φασίστες. Η επανεμφάνιση αυτών των ζόμπη μετά από μισό αιώνα, έκανε όλους τους "προοδευτικούς" και "δημοκράτες" να διατυπωνίζουν την ανάγκη υπεράσπισης των δημοκρατικών ελευθεριών, να ζητιανεύουν από το κράτος μέτρα ενάντια στους φασίστες κτλ. Κοντολογίς το ζήτημα παρουσιάστηκε ως κάτι που έχει να κάνει με δημοκρατικές ευαισθησίες, με την υπεράσπιση της ελευθερίας γενικώς και αποσιωπήθηκαν οι πραγματικές συνθήκες και αιτίες γέννησης του.

Ο φασισμός, προϊόν των αναγκών του κράτους και του κεφαλαίου.

στική βία εναντίον των μεταναστών επιτρέπει στο κράτος να εμφανιστεί τη στιγμή που θα θελήσει, με ένα δημοκρατικό προσωπείο: καταδικάζοντας τις φασιστικές προκλήσεις, θέτοντας κάποιες φασιστικές ομάδες εκτός νόμου και αναλαμβάνοντας να επιλύσει το "πρόβλημα" της αθρόας εισόδου προσφύγων, όχι με τα "ακραία" και "απαράδεκτα" μέσα των φασιστών, αλλά με δημοκρατικές μεθόδους: με νόμους περιορισμού της μετανάστευσης με απελάσεις κτλ. Ετσι το κράτος και διατηρεί το δημοκρατικό του περιτύλιγμα αφού εναντίωνται στους φασίστες - και χτυπάει τους μετανάστες και άρα το προλεταριάτο.

Η αναβίωση λοιπόν του φασισμού,

Η νεκρανάσταση του φασισμού υπήρξε για να καλύψει την ανάγκη του κράτους και του κεφαλαίου να παρεμποδίσει την έξινση της ταξικής πάλης. Η επιβολή των σχεδίων της παγκόσμιας κυριαρχίας, είχε σα συνέπεια αφενός την ολεύοντας και μεγαλύτερη εξαθλίωση και περιθωριοποίηση στο εσωτερικό των ευρωπαϊκών χωρών και αφετέρου τη μαζική εισροή μεταναστών από τις χώρες του πρώην "υπαρκτού σοσιαλισμού" και του Τρίτου Κόσμου. Δημιουργήθηκαν έτσι οι συνθήκες για την επαναφορά του ταξικού πολέμου στο προσκήνιο της κοινωνικής έξιληξης. Η κοινωνική ειρήνη και ένταξη είδαν τον κίνδυνο να πλησιάζει, και τότε το κράτος ανέλαβε να διασφαλίσει την κοινωνική σταθερότητα, δίνοντας πάλι ζωή στη φασιστική - ρατσιστική ιδεολογία.

Ο φασισμός και ο ρατσισμός εμφανίζονται έτσι σαν οι ιδεολογικοί παραμορφωτές της πραγματικότητας που εξουδετερώνουν την επαναστατική δύναμη του προλεταριάτου, σπέρνοντας τη διχόνια στο εσωτερικό του, στρέφοντας τους ντόπιους εργάτες ενάντια στους ξένους και αφήνοντας τελικά το κράτος και το κεφαλάιο στο απυρόβλητο. Από την άλλη, η δράση των φασιστικών συμμοριών, οι ρατσιστικές επιθέσεις κτλ., εκφράζουν την επιθετικότητα της κοινωνικής οργάνωσης εναντίον του κοινωνικού κομματίου - των μεταναστών -, που εξαγίνει της θέσης του, της αποκοπής του δηλαδή από κάθε δυνατότητα ανόδου στην κοινωνική ιεραρχία, είναι από τα πλέον εχθρικά προς αυτή. Και βέβαια, η φασιστική - ρατσι-

αυτά. Άρχισαν να μιλούν για συνειδητοποιημένους αναρχικούς, να καταγγέλλουν την αστυνομική βία, τη συμπόρευση μπάτων και φασιστών στα γεγονότα. Στην ουσία αυτό που έκαναν ήταν να αφογοκραστούν την αλλαγή που άρχισε να διαφαίνεται στη σάστη της ίδιας της κοινωνίας.

Η σύγχρονη αστική κοινωνία βλέπει όλους τους μύθους και τις αξίες πάνω στα οποία βάσισε την ανάπτυξή της, να παρακάμψουν και να ξεπεφύσουν. Οι πολιτικές και συνδικαλιστικές αυταπάτες κερδίζουν από παντού την περιφρόνηση. Το θέαμα της καταναλωτικής ευδαιμονίας κλονίζεται, καθώς όλο και περισσότερο διαιπιστώνουν ότι θα είναι για πάντα αναγκασμένοι να το ακολουθούν από μεγαλύτερη ή μικρότερη απόσταση - πράγμα που άλλωστε είναι και η ουσία του θεάματος. Η πληθωρική χυδαιότητα που ζεπετάγεται μέσα από τα δελτία ειδήσεων, τη τηλεοπτικά "παιχνίδια" ή τις διαφημίσεις, προκαλεί όλο και πιο πολύ την αηδία, τελικά όμως κερδίζει από τους ανθρώπους τη νευρωτική συγκατάβασή τους, που της επιτρέπει να κυριαρχεί. Η σημειρινή κοινωνία, στην καλύτερη περίπτωση, μπορεί να εγγυηθεί μια φτωχή και μίζερη "συμμετοχή" στις "χαρές" που διαφημίζει, στη χειρότερη, τον κοινωνικό αποκλεισμό και την περιθωριοποίηση.

Με τις πολιτικές, συνδικαλιστικές, καταναλωτικές ψευδαίσθησεις σε κρίση, μεταλλάσσεται και η στάση της κοινωνίας απέναντι στην εξεγερτική βία, στον ανατρεπτικό λόγο γενικά. Για τους πιο πολυόγιζες, οι εικόνες από τις φωτιές και τα οδοφράγματα στους αθη-

ναϊκούς δρόμους παραμένουν απλώς εικόνες, όμως τα ανακλαστικά που προκαλούνται τις κραυγές αγανάκτησης, έχουν μπει σε μια διαδικασία φθοράς, εξαιτίας της αδυναμίας αυτού του πολιτισμού να προσφέρει μια αξιόπιστη πρόταση "Ζωής", να αποστάσει την υποστήριξη - και όχι τη συγκατάβαση - προς την πολύχρωμη αθλιότητα του. Ολο και λιγότερο οι άνθρωποι νιώθουν ότι υπάρχει κάτι για το οποίο να εξίζει να κανείς και οι πιο θύτες ήταν από αυτή τη βία.

Μπροστά λοιπόν στη διαφαινόμενη αποπειριθωριοποίηση των ανατρεπτικών πρακτικών, το θέαμα και οι έμμισθοι υπάλληλοι του αποφασίζουν να αφομούσουν προκαταβολικά τους ενδεχόμενους κραδασμούς. Ειδικοί κάθε είδους επιστρατεύονται, όχι για να συζητήσουν τόσο όσο παλιότερα "γιατί η αστυνομία δεν έδρασε πιο αποφασιστικά", όσο για να προσδιορίσουν τις ιδεολογικές, ψυχολογικές και κοινωνιολογικές παραμέτρους του "φαινομένου". Να δηλώσουν ότι η βία των οδοφραγμάτων είναι μια πλευρά της κρίσης που μαστίζει την κοινωνία μας και ότι όσο αυτή η κρίση θα διαιωνίζεται τόσο αυτές οι εκδηλώσεις θα συνεχίζονται και θα εντείνονται. Να πουν τελικά ότι κατανοούν την ύπαρξη αυτής της βίας.

Στόχος τους είναι, απονευρώντας την επαναστατική θεωρία πριν καλά αναπτυχθεί, από τα βασικά συστατικά της δηλαδή την άρνηση του κράτους και της κοινωνικής οργάνωσης στο σύνολο της - να καρπωθούν το ιδεολογικό υπόλειμμα της, σηματοποιώντας το σε μια αμφισβήτηση του συστήματος, που, απέχοντας πολύ από το να είναι άρ-

ηση, θα το ενισχύει. Το θεαματικό σύστημα εποιητάζεται να δημιουργήσει μια νέα ψευδαίσθηση, δίπλα σε όλες τις άλλες που φθείρονται, μια ψευδαίσθηση κριτικής απέναντι στον ίδιο του τον εαυτό, που συγκεντρώνονται και εναντιώνονται τις παρορμήσεις κοινωνικής άρνησης θα ξαναδώσει ζωή στην κυριαρχία της ιδεολογίας και της πολιτικής. Ο αντιφασισμός αποτελεί τον ιδιαίτερο καταλύτη για αυτή τη διαδικασία μας και μπορεί, χρησιμοποιώντας μάλιστα τη συγκινησιακή του και ιστορική του φόρτωση, να τραφοδοτήσει πάλι όλες τις παραπάτες για "δημοκρατία" και "ελευθερία" - με διαφορετικούς τρόπους εκφοράς ανάλογα με την επίφαση ριζοσπαστικότητας που θέλει κανείς να επιδειξει - να τραφοδοτήσει τις κριτικές που κατευθύνονται μερικά προς ορισμένη πλευρά της κοινωνικής οργάνωσης και όχι προς το σύνολο της.

Τελικά, όπως ο φασισμός ξαναζωντάνεψε για να καλύψει τις ανάγκες του κράτους και του κεφαλαίου, ο αντιφασισμός χρησιμεύει για την αφομίωση του επαναστατικού λόγου και την υποκατάσταση της πραγματικής κοινωνικής σύγκρουσης με μια ψευδαίσθηση σύγκρουσης στο εσωτερικό του θεάματος. Και αφού κάθε μερική αμφισβήτηση συμμετέχει στην καταπιεστική λειτουργία του παλιού κόσμου, πρέπει να εντείνουμε τον πόλεμο ενάντια στα νευραλγικά στοιχεία αυτού του πολιτισμού, από εμπόρευμα, στη μισθωτή εργασία, στην κυριαρχία, στο κράτος. Αν η φλόγα της κοινωνικής απελευθέρωσης δυναμώσει θα κάψει και τους φασίστες.

Κ.Γ.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΤΩΡΑ!

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ την επίθεση γνωστού φασίστα σε δύο αναρχικούς σύντροφους έξω από την κατάληψη στρέγης Αλκαμένους και Ταρσού στην Αθήνα και νιώθοντας την ανάγκη να δείξουμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας σ' αυτούς, αλλά και ταυτόχρονα να δείξουμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας σ' αυτούς, αλλά και ταυτόχρονα να δύσουμε μια δυναμική απάντηση στις φασιστικές προκλήσεις, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στην κεντρική πλατεία της Καβάλας στις 21 Απριλίου. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης, στην οποία συμμετείχαν 20 περίπου άτομα, αναρτήθηκαν παν-

με αντιφασιστικά συνθήματα, μοιράστηκαν προκηρύξεις και γενικότερα υπήρξε έντονο ενδιαφέρον από την τοπική κοινωνία. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον όμως έδειξαν και τα τοπικά ΜΜΕ, τα οποία "κάλυψαν" τη γεγονότα, καθώς και η αστυνομία, η οποία κατέκλυσε το χώρο της πλατείας, αποδεικνύοντας με αυτό τον τρόπο τη βαρύτητα της υπόθεσης. Εκτιμούμε ότι η επίθεση του φασίστα στους σύντροφους μας

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ ΚΑΒΑΛΑΣ

Με αφορμή τον διαρκή πόλεμο του κράτους στην κοινωνία...

Όταν θα κυκλ

Κάλλιο Τέξας παρά Βοστώνη!

Σύμφωνα με την ολοένα και πιο εκλαϊκευμένη και υψηλότερης αναγνωστήριας φιλολογία των οικονομικών φυλλάδων (Επενδυτής, Επιχειρείν, οικονομικά ένθετα εφημερίδων), οι εξαγωγές των επιχειρηματιών της Ελλάδας προς τις βαλκανικές χώρες προσεγγίζουν το 1 δισ δολλάρια, σε σύγκριση μετα 20 εκ δολ. στις αρχές του '90. Η Ελλάδα κατέχει μία από τις δύο πρώτες θέσεις σε άμεσες ξένες επενδύσεις στη Βουλγαρία (πάνω από 1000) και την Αλβανία, ενώ οι ελληνικές επιχειρήσεις επεκτείνονται μέσα στη Ρουμανία και τη Μολδαβία. Συνολικά μιλάμε για περισσότερες από 2000 ελληνικές επιχειρήσεις που καλύπτουν ένα μεγάλο φάσμα παραγωγής αγαθών σε χώρες με σχετικά χαμηλό δείκτη ιδιωτικού ιδιοτητού, (η "ιδιωτική πρωτοβουλία" στη Ρουμανία παράγει το 31% Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος).

To 1994 εγκρίθηκαν επενδύσεις προϋπολογισμού 87 δισ δρχ. To 1995 έχουν κατατεθεί αιτήσεις σχεδίων συνολικού προϋπολογισμού 526 δισ. Σύμφωνα με το μέσο ποσοστό επιχορηγήσεων το 1995 αναμένεται να εγκριθούν συνολικά ιδιωτικές επενδύσεις ύψους περίπου 450 δισ δρχ. Me τη δημιουργία μικτών εμπορικών και παραγωγικών επιχειρήσεων σχεδιάζει άνοιγμα στις Βαλ-

κανικές χώρες η Ε. Βιομηχανία Ζάχαρης, επίσης η Αθηναϊκή Ζυθοποιία και η Ελληνική Εταιρία Εμφιαλώσων εξαγόρασαν το μεγαλύτερο βουλγαρικό ζυθοποιείο.

O πρόεδρος του Συνδέσμου Βιομηχανών Βορείου Ελλάδος, Ν. Ευθυμιάδης, λέει, σε δυο φράσεις, περισσότερα: "Η χώρα μας έχει τη στιγμή αυτή την καλύτερη προοπτική που παρουσιάστηκε στη σύγχρονη Ελλάδα από την εποχή του Βενιζέλου. (...) Παρά τη γνωστά εσωτερικά μας προβλήματα, το ελληνικό ΑΕΠ είναι περίπου ίσο με το συνολικό ΑΕΠ της Βουλγαρίας, της Ρουμανίας, της Αλβανίας και όλης της π. Γιουγκοσλαβίας μαζί. O δυνατότητες είναι τεράστιες, αρκεί να ξεπεράσουμε εθνικά συμπλέγματα και έναν ανότο πολλές φορές εθνοκεντρισμό. (...) Έχουμε στρατιωτική ισχύ με αμυντικές δαπάνες μεγαλύτερες από το συνολικό εθνικό ισόδημα των Σκοπίων και της Αλβανίας μαζί".

O ποιος, λοιπόν, πίστεψε ποτέ ότι οι επιχειρηματίες (ή οι στρατοκράτες) είναι αναχρονιστικοί ιδεαλιστές, βλέπει σήμερα ξεκάθαρα πώς συγκλίνουν η εξωτερική πολιτική της Ελλάδας (στο ζήτημα των Σκοπίων - πώς επικράτησε η "μετριοπάθεια";, στη στάση της απέναντι στον πόλεμο στην π. Γιουγκοσλαβία, στις προ-

βαλλόμενες ή μη διπλωματικές σχέσεις με Αλβανία και Βουλγαρία) με την οικονομική πολιτική του κράτους και των πατρόνων του ιδιωτών επιχειρηματιών. Και πώς απορρέει από τέτοιες επιλογές ο νέος ρόλος της Θεσσαλονίκης: Σε τι εξυπηρετούν και γιατί προέκυψαν τα σχέδια για Διαβαλκανικό Παρευξενίο Επιχειρηματικό Κέντρο, για Interim Committee τράπεζας Εμπορίου και Ανάπτυξης Ευζένου Πόντου, τα συνεχή βαλκανικά επιχειρηματικά συνέδρια, οι επικλήσεις για συγκέντρωση "κριτικής μάζας επιστημόνων" ώστε να προβιβαστεί η πόλη σε "Βοστώνη των Βαλκανίων", η δημιουργία μποδομών διεθνούς επικοινωνιακού κόμβου στη Βαλκανική και τέλος, τα πολύ αναμικά σίγουρα, αλλά με συγκεκριμένες κατευθύνσεις, έργα που θα στριζούν την πολιτιστική πρωτεύουσα του '97. Η Θεσσαλονίκη είναι μία από τους "εκλεκτούς" της Νέας Τάξης Πραγμάτων: ένα από τα περιφερειακά κέντρα διεκπεραώσης των φρέσκων ακόμη καπιταλιστικών δικτυώσεων.

H ρητορική της αισιοδοξίας είναι ορμητικότερη από ποτέ, μια που ξέφτισε πια και η όρεξη για πολλές-πολλές αμφιβολίες με γεωπολιτική ορολογία: Η αστάθεια και η αθλιότητα των βαλκανικών και των εγγύτερων πρώην σοβιετικών κρατών είναι

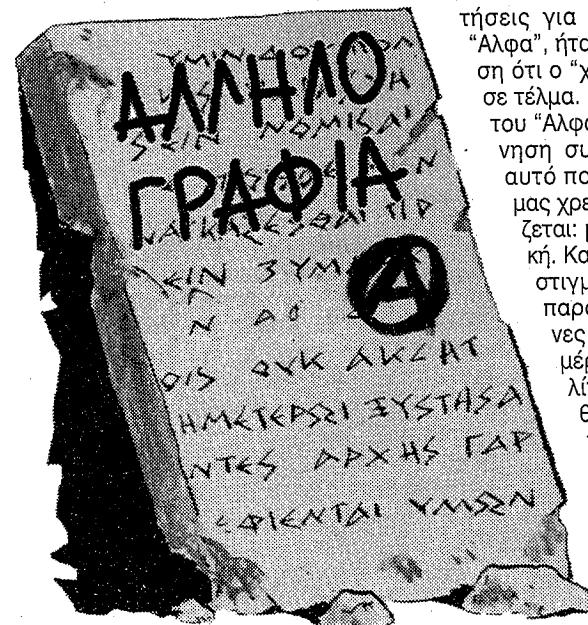

τελικά 100% χρυσορυχείο και 0% ρουλέτα. Και επιπλέον, εξασφαίζουν και το θηρικό έπλυμα των επενδύσεων. Ο ευπρεπισμός του "αδικημένου Πόντου" ή των "θυμάτων της κληρονομίας του κομμουνισμού" είναι και μια εθνική φιλανθρωπία. Βέβαια, στους νέους υπερειδικευμένους μάντζερς (χωρίς δεκεμβριανά, λαμπτράκηδες, πολυτεχνεία, ελληνοχριστιανική παιδεία ή φιλότυπο της γειτονιάς), δεν ακούγεται καν αστείο το σαβουάρ βιβρ του απόστολου της επέκτασης, ο "Δωδεκάλογος του ξένου επενδυτή": (...) 4. Προσπαθείστε να καταγοήσετε τις εξελίξεις στην πολιτική κατάσταση. (...) 6. Λάβετε υπόψιν την έλλειψη εμπειρίας των τοπικών επαγγελματιών. (...) 7. Εξετάστε σοβιετά τις δυ-

νατότητες συνεργασίας με τοπικό εταίρο, αλλά διατηρήστε τον έλεγχο." Κι όταν μιλάμε για νέους επενδυτές, μπορεί η πολυμήχανη πόλη να γεννά απατεωνίσκους πρώην κνίτες που, ντυμένοι σαν ρωσοπόντιοι, μιλώντας ουκρανικό ίδιωμα και οδηγώντας σοβιετικό αυτοκίνητο κάνουν λαθραίες εισαγωγές ψιλικών για το εβδομαδιαίο παζάρι της Ροτόντας, ωστόσο η φυλετική αλλοίωση της Θεσσαλονίκης από τους ενθουσιώδεις κηφήνες της στελέχωσης εταιρειών είναι απεριγραπτη.

Mε την σύμπτυξη από τη μια των τεχνοβουκολιών φαντασώσεων για ανόθευτη μελλοντική ευημερία και από την άλλη του ενδόμυχου τρόμου για το "ανεξέλεγκτο της ιστορίας", η φιλελεύθερη και η συντηρητική τάση του ελληνικού αστισμού (που στις αρχές του '90 έμοιαζαν ακόμη να εκπέμπουν διαφορετικά μηνύματα, "κοσμοπολίτικα" ή "εθνικιστικά") στη στρατηγική τους συμπλέουν επιπλέους αναιχτά, στ' ανοιχτά του πελάγους της αγοράς. Οι ντόπιοι και ξένοι εργάτες που επενδύουν στις ελληνικές επιχειρήσεις μπορεί να μην παράγουν ακόμη αυτοκίντα ή πυρηνικά, μα οι επενδυτές έχουν πια την αυτοπεποίθηση να αναμετρηθούν, χωρίς πολιτικές υπεκφυγές, ρωμαλέας και ελευθερία για το διαστημικό τους κέρδος, προς το χειροπιαστό όνειρο της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης του 1999.

A.Γ.

To κείμενο που ακολουθεί είναι πρόταση των συντρόφων/ιστών από τη Θεσσαλονίκη σχετικά με τα οικονομικά, και όχι μόνο, της έκδοσης της εφημερίδας. Θα θέλαμε να αποτελέσει σαν αφετηρία για παραπέρα συζήτηση σχετικά με το θέμα, που επειγόμενα.

Σύντροφοι, μαθαίνουμε ότι συζητάτε την αύξηση της τιμής του "Άλφα" στις 200 δραχμές κρατώντας συγχρόνως την εφημερίδα στις 8 σελίδες. Κατά τη γνώμη μας αυτή είναι μια κίνηση ητοποθήτης. Δείχνει αποδοχή του γεγονότος ότι η εφημερίδα δε θα πετύχει τις παλήστιες που θα της επιτρέψουν να καλύπτει το κόστος εκδόσης και επομένως ότι θα αποτύχει στο άνοιγμα της προστίχης, στον απεγκλωβισμό από τα στενά όρια του "χώρου". Δείχνει επίσης αποδοχή της γεγονότος ότι η εφημερίδα αποτυγχάνει να κινήσει διαδικασίες στο εσωτερικό του "χώρου" του διδύου, αφού θεωρείται δεδομένο ότι το οικονομικό έλλειμμα δε θα καλυφθεί από άτομα του "χώρου" που δεν ανήκουν στην εκδόσια ομάδα, όπως οι Άλφα", ότι ο "χώρος" δε θεωρεί τη στήριξη μας εβδομαδιαίας εφημερίδας με κοινωνική απεύθυνση υπότιμη που αξίζει να παλεύει.

Σύντροφοι, όταν ξεκίνησαν οι συζη-

τίσεις για την έκδοση του "Άλφα", ήταν κοινή διαπίστωση ότι ο "χώρος" βρίσκεται σε τέλμα. Ωστόσο η έκδοση του "Άλφα" δεν ήταν μια κίνηση συντήρησης. Ήταν αυτό που κατά τη γνώμη μας χρειαζόταν και χρειάζεται: μια κίνηση επιθετική. Και μία κίνηση, μέχρι στιγμής, επιτυχημένη, παρά τις συχνές έντονες διαφωνίες σε επιμέρους ζητήματα. Σε λίγο θα συμπιληρώθουν 2 μήνες από την στιγμή που άρχισε η έκδοση της εφημερίδας. Πιστεύουμε ότι το "Άλφα" έχει καταφέρει να εκφράσει όχι μόνο το χώρο των αναρχικών αλλά και κόσμο που κινείται έξω, παράλληλα ή προς την κάτω, σε τέλματα που διαφέρουν σημαντικά από τα συντρόφων/ιστών θεωρούν σημαντικά την ύπαρξη της εφημερίδας και θέλουν να συμβάλλουν στη στήριξη της, στο βαθμό και με τον τρόπο που ο κάθε σύντροφος/ιστός θεωρεί ότι προτείνει.

Eνα μέλος του Δικτύου Στήριξης θα μπορεί προαιρετικά και αφού δε συμειθύει σχετικά να κάνει κάτι ή και όλα από τα παρακάτω:

1. Να ελέγχει τη διανομή και κυκλοφορία της εφημερίδας στην γειτονιά, στο χωριό ή την πόλη του.

2. Να λειτουργεί σαν ανταποκρίτης της εφημερίδας.

3. Να βρίσκεται σε ετοιμότητα για αντίδραση σε περίπτωση καταστολής ή οποιαδήποτε επίθεσης ενάντια στο "Άλφα".

4. Να συνεισφέρει άμεσα στην κάλυψη αιφνίδιας οικονομικής ανάγκης (φθορά μηχανημάτων, καταβολή εγγύησης ή χρηματικού προστίμου κλπ).

Eν αμφιβάλλουμε ότι στο διεθνή αντιεξουσιαστικό κίνημα υπάρχει από την κάτω, στην πανελλαδική γύρω στα 200 με 300 άτομα. Ενας πιθανός αριθμός για τη θεσσαλονίκη είναι 40 με 60 άτομα. Με μια εξάμηνη συνδρομή 5000 δρχώ θα εξασφαλιστεί η διατήρηση της εφημερίδας. Μακροπρόθεσμα οι Ομάδες θα μπορού

Ένα φάντασμα πλανιέται πάνω από την πόλη...

ΕΙΝΑΙ ΠΛΕΟΝ ΦΑΝΕΡΟ ότι η κυριαρχία του κράτους και του κεφαλαίου περιλαμβάνει όλους τους τομείς των ανθρώπινων δραστηριοτήτων τόσο στον χρόνο που εκδηλώνονται όσο και στους χώρους που πραγματοποιούνται. Μία τέτοια αλλοτριωμένη οργάνωση της ζωής που διέπεται από την λογική της εμπορευματικής και εκμεταλλευτικής κοινωνίας, παράγει μάζι μ' ολες τις υπόλοιπες αθλιότητες του κοινωνικού συστήματος, μία χωροταξία της επιβίωσης.

Το συνεχές ρεύμα εσωτερικής μετανάστευσης προς την Αθήνα και ορισμένες άλλες πόλεις λόγω της συσώρρευσης σε αυτές του εμπορίου, των υπηρεσών, της βιομηχανίας κλπ, είναι κάτι που συνέβεται άμεσα με το "μοντέλο" ανάπτυξης του κράτους και του κεφαλαίου στην Ελλάδα και έχει σαν σύνεπεια μια Αθήνα παγκόσμια αντιπροσωπευτικό δείγμα Πολεοδομίας της Αθλιότητας, μία πόλη όπου η μόλυνση, η υποβάθμιση του περιβάλλοντος, το νέφος, τα σπιτιακά κλουβιά, τα μέσα "συγκοινωνίας", οι

χώροι ανοίας και πλήξης δήθεν σαν χώροι διασκέδασης, η αποξένωση, η παθητικότητα και η εργασιακή ισοπέδωση, να είναι κυριάρχα σε απόλυτο βαθμό. Ο φυσικός κορεσμός της οικοδομής, σε συνδιασμό με την ακριβεία των νέων κατοικιών και την οικονομική επιθεση σε λιτότητας που τα τελευταία χρόνια έχουν εξαπολύσει κράτος και αφεντικά, έχουν δημιουργήσει ένα διογκωμένο στεγαστικό πρόβλημα που η ταξική του φύση βιώνεται όλο και περισσότερο από περισσότερα κοινωνικά στρώματα και καπηγορίες.

Έτσι χιλιάδες εργαζόμενοι, συνταξιούχοι, φοιτητές, αλλοδαποί και άλλοι, νιώθουν καθημερινά το βάρος, της οικονομικής και πολιτικής εκμετάλλευσης. Υπέρογκα νοίκια που αναζητούν την ύπαρξή τους στο μεγαλύτερο μέρος του μισθού ή της σύνταξης των εργαζομένων και των συνταξιούχων. Άθλες συνθήκες διαβίωσης και στρατωνισμός κατά τα ναζιστικά πρότυπα σε φοιτητικές εστίες και εργατικές κατοικίες. Ουσιαστική εξάρ-

τηση για νέους από την οικογένεια στο βαθμό που δέν έχουν την δυνατότητα να νοικιάσουν έσω και μία τρύγη, και η γκετοποίηση στις πιο άθλιες και υποβαθμισμένες περιοχές αλλοδαπών και διάφορων φύλετικών μιονοντήτων (τούρκοι, τσιγγάνοι, πομάκοι κλπ), είναι τα άμεσα αποτέλεσμα της κρατικής "πρόνοιας" για τους πολίτες δεύτερης κατηγορίας, ενώ παράλληλα οι πολυτελείς βίλες και τα εξοχικά σπίτια χτισμένα σε κατοικίσμες, μη υποβαθμισμένες περιοχές, είναι η άλλη πλευρά του νομίσματος προορισμένη μόνο για τους εκλεκτούς αυτής της κοινωνίας (μπουρζουάδες, γραφειοκράτες, πολιτικούς). Έχοντας καταλάβει ότι το στεγαστικό πριν από όλα είναι κοινωνικό πρόβλημα και επιζητώντας την προοπτική μιας ριζοσπαστικής λύσης, πιστεύουμε ότι η έμπρακτη άρνηση της υποταγής και η αντίσταση στην καταπίση του κράτους και του κεφαλαίου αφορά την κοινωνία που την υφίσταται και κατά προέκταση και εμάς.

Η εμπειρία εκαποντάδων χιλιάδων ανθρώπων που έχουν υποστεί ή υφίστανται τις συνέπειες αυτής της πραγματικότητας επιβεβιώνεται την αποψή μας ότι η εκμετάλλευση του δικαιώματος στην κατοικία δεν μπορεί να υπάρχει και να εντείνεται παρά μόνο αν προάγονται οι όροι (ιδεολογικοί, κοινωνικοί, πολιτικοί) της υποταγής στις εμπορευματικές σχέσεις. Η αντήληψη ότι η κατοικία είναι ένα από τα πολλά εμπορεύματα και για αυτό η τιμή του πρέπει να καθορίζεται από τους νόμους της προσφοράς και της ζήτησης - χρήση της όταν υπάρχουν προϋποθέσεις ενοικίασης ή να αφήνεται έμραιο της εργαλωσης και της φθοράς όταν δεν βρεθεί η φόρμουλα της εμπορευματικής-εκμεταλλευτικής αξιοποίησής της - πρωθείται συστηματικά από το κράτος και το κεφαλαίο για την ικανοποίηση των αναγκών του στον τομέα της οικονομικής εκμετάλλευσης.

Πέρα όμως από την οικονομική εκμετάλλευση υπάρχει και ο κοινωνικός εξαναγκασμός, η καταστολή. Η στέγη

σχετίζεται άμεσα με τον τρόπο ζωής των ανθρώπων, με τις μεταξύ τους κοινωνικές σχέσεις και των οποίων η αθλιότητα αντανακλάται άμεσα και αναπαράγεται μέσα στα τιμεντένια κλουβιά της απομόνωσης που λέγονται διαμερίσματα. Μία απομόνωση που οδηγεί στην αναγωγή κοινωνικών προβλημάτων σε φυσικά και αναπόφευκτα, τα οποία μπορούν και πρέπει να αντιμετωπιστούν από τον καθένα χωριστά.

Άλλη λύση είναι να μεταβιβάσει την επίλυση τους σε κάποιους ειδήμονες που στην συγκεκριμένη περίπτωση δεν είναι άλλοι από το κράτος, τα κόμματα, και τους φορείς-παραρτήματά τους. Αποτέλεσμα είναι η αδρανοποίηση και παθητικότητα αυτών που υφίστανται το στεγαστικό πρόβλημα, εξυπηρετώντας το σκοπό και το στόχο της εξουσίας που είναι αρκετά σαφής: η επίλυση των προβλημάτων να είναι υπόθεση δική της και όχι αποτέλεσμα συλλογικών διαδικασιών από αυτούς που υφίστανται το πρόβλημα.

Οι καταλήψεις στέγης αποτελούν μια μορφή αντίστασης -άμεση- στον υποβιβασμό των ανθρώπων σε άβουλα αντικείμενα υπακοής. Αυτοί που τις πράτουν αρνούμενοι τον παραπάνω πειθαρχιού ρόλο οργανώνουν την ζωή τους πάνω σε διαφορετικές βάσεις. Αυτοοργανωμένοι, σε ένα διαρκή πειραματισμό πάνω στις σχέσεις των ανθρώπων, και την οργάνωσή τους με βάση τις αρχές της αλληλεγγύης και της διαφορετικότητας, προτίνουν έναν εναλλακτικό τρόπο ζωής που η ασφυκτική σημειρινή πραγματικότητα του κάνει περισσότερο αναγκαίο παρά ποτέ.

Βέβαια οι καταλήψεις στέγης ή οι καταλήψεις χώρων για συνάντηση και δημιουργία δέν αποτελούν την ίσαστη μέσα στην καπιταλιστική έρημο. Μία τέτοια αντήληψη δεν είναι παρά ένας παντόνος αντικατοπτρισμός. Οι καταλήψεις σε πολλά πράγματα μεταφέρουν τις καθημερινές τους αντιφάσεις και τα αδιέξοδά τους. Παρόλα αυτά εμπεριέχουν τη δημιουργική όρνηση του σπιερινού αίσχους, βάζοντας δειλά τις επαναστατικές τους παρακατάθηκες και προτάσεις για ένα διαφορετικό τρόπο οργάνωσης και ζωής του μελλοντος. Και σαν τέτοιες αξίζουν χαριτικά μόνο την ενεργή συμπάραστη του καθενός, αλλά και την ουσιαστική συμβολή στην επέκταση τους σε όσο μεγαλύτερο βαθμό είναι αυτό δυνατό.

S.M.

G.M.

Σχετικά με τη δίκη των 26 καταληψιών στέγης

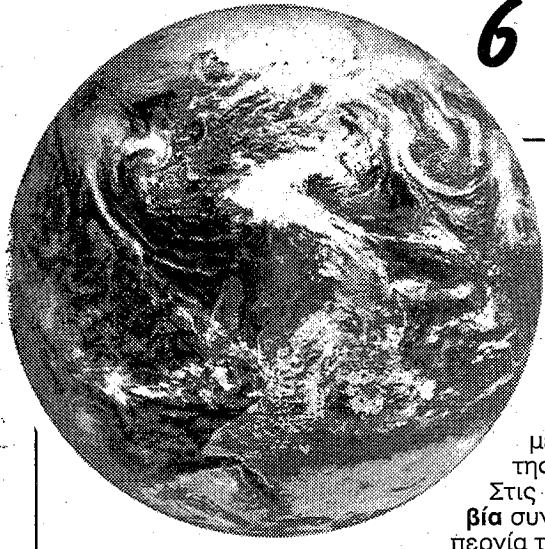
ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 9 ΜΑΐΟΥ δικάζονται οι 26 καταληψίες στέγης, στα δικαστήρια της σχολής Ευελπίδων. Οι καταληψίες είχαν συλληφθεί στις 17.11.94 ώτερα από εισβολή ειδικών δικαίωματων στα 4 κατειλημμένα σπίτια της Αθήνας. Το πρόσχημα για την εισβολή ήταν μικροεπεισόδια που έγιναν το βράδυ της 16.11.94, και "προληπτικά" οι κρατούσαν συνέλαβαν 26 καταληψίες και άλλα 40 άτομα έξω από το Πολυτεχνείο. Οι 40 αφέθηκαν ελεύθεροι μετά από μερικές ώρες.

Και στα 4 σπίτια έγιναν φθορές, κλάπηκαν χρήματα και κατασχέθηκαν μπλακ εντόκερο, τριβείο, κομπιούτερο, φωτογραφικές μηχανές, μαχαίρια κουζίνας και διακοπών, προσωπικές φωτογραφίες, αρχεία, έντασης, ... Οτιδήποτε υπήρχε μέσα στα σπίτια ήταν αναποδογυρισμένο ή σπασμένο.

Το απόγευμα της 17ης Νοέμβρη, γίνεται συνέλευση 800 ατόμων στο Πολυτεχνείο, όπου αποφασίζεται αυτοπειριφρουρούμενη κατάληψη του, με αίτημα να απελευθερωθούν όλοι οι συλληφθέντες. Τα 800 άτομα σε λίγο έγιναν 2000. Συγχρόνως άρχισε και η επειτακή πορεία του Πολυτεχνείου, από αυτήν έφυγαν γύρω στις 2000 αριστεριστές και πέρασαν μπροστά από τη γενική ασφάλεια. Αυτό που έκανε μεγάλη εντύπωση στους κρατούντες και στα ΜΜΕ ήταν που βρέθηκε τόσο κόσμος και πώς είναι δυνατό να μην καίγεται τίποτα. Οι παρουσιαστές της TV φρένιασαν. Δεν μπορούσαν να το πιστέψουν.

Γύρω στις 11 το βράδυ οι συλληφθέντες απέθεσαν ελεύθεροι σε πάνω από 100 άτομα που μεταφέρθηκαν σε φύγοντας στην πόλη. Βέβαια δε θα μπορούσαν να φύγουν έτσι μετά από ολόκληρη επιχείρηση. Τους φόρτωσαν περίεργες και έξυπνες κατηγορίες και καλέστηκαν να περάσουν από δίκη στις 17.1.95 (αναβλήθηκε για 9 Μάρτιο).

Η έφοδος στα σπίτια και οι συλλήψεις έγιναν για την "πρόληψη" τέλεσης αδικημάτων. Πρόκειται για μια προσπάθεια να διευρυθωθούν τα όρια δράσης των κρατικών καταστατικών μηχανισμών. Η προληπτική σύλληψη είναι μία τακτική που δε χρειάζεται στο περιθών του απόδυτον και πάντα στην πόλη. Βρίσκεται ακόμα σε πειραματικό στάδιο όσον αφορά την αποτελεσματικότητά της στην κοινωνία. Η 17η Νοέμβρη θεωρήθηκε ευνοϊκή για να γίνει ένας ακόμη πειραματισμός. Και εδώ πρέπει να αναφερθούμε στον ρόλο των καναλιών, γιατί μέσα από τη μεγένθυση και παραποτήση μικρών ή ανύπαρκτων επεισοδίων (τις 16ης Νοέμβρ.), βγαίνει η μαγική εικόνα: Κουκουλόφοροι ασύρτοι, κάτω από την ανοχή της αστυνομίας καίνε την Αθήνα. Ο τελεταρουσιαστής ουρλιάζει προς τους κρατούντες: επειμερίστε, συλλάβετε, τσακίστε τους, " αφού ξέρετε ποιοι είναι και που μένουν, γιατί δεν τους πιάνετε". Μέσα από αυτήν τη διάχυτη εικόνα διαμ

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ: ΚΑΖΑΝΙ ΠΟΥ ΒΡΑΖΕΙ

ταν η συγγένειά τους με την ινδιάνα α κ τ ι β ί σ τ ρ ι α Rigoberta Menchu, γνωστή διεθνώς από το νόμπελ ειρήνης που μεξικάνικη υποκρισία της απονεμήθηκε το 1992.

Στις αρχές Απρίλη, η Βολιβία συγκλονίστηκε από την απεργία των εκπαιδευτικών. Από τις πρώτες μέρες της απεργίας οι εκπαιδευτικοί γνώρισαν την κρατική βία. Στο Hito οι μπάτσοι έκαναν χρήση δακρυγόνων και πλαστικών σφαιρών για να διαλύσουν συγκέντρωση. Χιλιάδες εκπαιδευτικοί προσπάθησαν να φτάσουν στην πρωτεύουσα La Paz για να συμμετάσχουν σε προγραμματισμένη συγκέντρωση, οριζόμενη περιπέταντας 250 χλμ. από το Oruro, εμποδίστηκαν από αυτονομικούς και στρατιώτες που τους φόρτωσαν σε κλουβες και λεωφορεία. Τελικά, η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε, αφού οι εκπαιδευτικοί επιτέθηκαν στους μπάτσους, τους πετροβόλησαν και στοπίσαν τον κλοιό. Ο συνδικαλιστής εκπαιδευτικός José Luis Alvarez, που τώρα κρύβεται, δήλωσε "οι δάσκαλοι απαντάμε με βία στη βία". Τις ίδιες μέρες ξέσπασαν συμπλοκές στο San Francisco de Macoris του Άγιου Δομήνικου μετά τη δολοφονία από πυροβολισμού ενός 13χρονου κοριτσιού κατά τη διάρκεια κινητοποίησης για την επέκταση σύνορας δημόσιου σχολείου. Στις συμπλοκές τραυματίστηκαν δεκάδες ατόμα και συνελήφθησαν

πάνω από εκατό ενώ στην πρωτεύουσα της χώρας οι φτωχογειτονιές αποκλείστηκαν από μονάδες στρατού με βαρύ οπλισμό που σκοπό είχαν να αποτρέψουν την επανάληψη των επεισοδίων στις 22 Μάρτη 1995. Τότε, μετά την ανακούνση της αύξησης κατά 50% της τιμής των εισιτηρίων των αστικών συγκοινωνιών, ξέσπασαν ταραχές κατά τη διάρκεια των οποίων σκοτώθηκαν δύο διαδηλωτές κι ένας μπάτσος, όλοι τους από σφαίρες, τραυματίστηκαν δεκά-

ρες μπάτσων ενός διαδηλωτή κατά τη διάρκεια κινητοποιήσεων εκπαιδευτικών. Τις δύο πρώτες εβδομάδες τον Απρίλιο η Βραζιλία συνταράχτηκε από κινητοποίησης ενάντια στη νεοφιλελεύθερη κυβερνητική πολιτική, κύρια στον πετρελαϊκό τομέα και τις τηλεπικονωνίες. Έγιναν μαχητικές πορείες στην Brasilia, το Rio de Janeiro, το Sao Paulo, το Porto Alegre, την Curitiba, το Belo Horizonte κ.α. Στις 7 Απρίλη ο πρόεδρος της Βραζιλίας Fernando Cardoso

σαν τραυματίστηκαν δώδεκα μπάτσοι. Μέσα στον Απρίλιο ανακοινώθηκαν από διάφορους επίσημους οργανισμούς στοιχεία για χώρες της λατινικής Αμερικής. Το ίνστιτούτο Cuanto ανακοίνωσε ότι το 54% του πληθυσμού του Περού ζει κάτω από το όριο της φτώχειας. Συγκεκριμένα, σε συνολικό πληθυσμό 22.639.443 κατοίκων, 11.500.000 ατόμα ζούνε μέσα στην αθλότητα, τα 4.700.000 σε συνήκες απόλυτης φτώχειας. Η Unicef ανακοίνωσε ότι στο Περού κάθε χρόνο πεθαίνουν 36.000 χιλιάδες παιδιά μικρότερα του ενός έτους, αριθμός που φέρνει το Περού στην τρίτη θέση παιδικής θνητότητας στην Αμερική. Προηγούνται η Αϊτή και η Βολιβία. Οι θρήσκευτές αρχές της Κολομβίας ότι από το 1985 ως το 1994, η δράση των παραστρατιωτικών, των μηχανισμών καταστολής και των εμπόρων ναρκωτικών ανάγκασε 586.261 ατόμα, κυρίως χωρικούς, να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους. Εκαντόντας χωριά ερημώθηκαν και οι κάτοικοι τους αναζήτησαν καταφύγιο στα μεγάλα αστικά κέντρα. Ο Παναμάς μετά την αμερικανική εισβολή για τη σύλληψη του εμπόρου ναρκωτικών και πράκτορα της CIA Noriega, μετατράπηκε σε παγκόσμιο κέντρο έπιπλυματος ναρκοδολαρίων. Ο αριθμός των τοξικοεξαρτημένων γνώρισε κατακόρυφη άνοδο, ενώ η ανεργία και η υποαποχόληση πλησιάζουν το 50% του πληθυσμού.

Διαδηλωτής στην Πόλη του Μεξικού καλύπτει με κουκούλες τα πρόσωπα στη διαφήμιση. Ανάμεσά τους ένα όπλο. Δεξιά: "EZLN".

δες και καταστράφηκαν πάνω από 200 οχήματα. Κι ενώ αυτά συνέβαιναν στον Άγιο Δομήνικο, στο Καράκας της Βενεζουέλας χιλιάδες διαδηλωτές, οι περισσότεροι κουκουλοφόροι, συγκρούονταν με τους μπάτσους μετά τη δολοφονία από σφαί-

που περιόδευε στην πόλη Recife βρέθηκε αντιμέτωπος με διαδηλωτές που επιτέθηκαν στη προεδρική λιμουζίνα και στα υπόλοιπα εππάτα αυτοκίνητα της συνοδείας του με πέτρες, αυγά και ντομάτες. Κατά τη διάρκεια των επεισοδίων που ακολούθη-

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟ ΛΑΟ ΤΗΣ ΑΛΓΕΡΙΑΣ

Ο Ι ΛΑΪΚΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ του '80 και του '88 φανέρωσαν δύο πλευρές της οξυμένης κρίσης στην Αλγερία, που εδώ και τέσσερα χρόνια μετρά δεκάδες νεκρούς κάθε βδομάδα. Αρχικά το κίνημα το βερβερών του Tizi Ouzou το 1980 αμφισβήτησε την "αραβομουσουλμανική φύση" της Αλγερίας, που είχε υποστηριχθεί και πρωθηθεί από το κράτος μετά την ανεξαρτησία. Κατόπιν, το 1988, η αλγερινή νεολαία έσπασε ενάντια στις σκληρές οικονομικές συνθήκες που επέβαλαν στις φτωχές χώρες το Διεθνές Νομιματικό Ταμείο και η Παγκόσμια Ομηρία

Τραπέζα, με τη συγκατάθεση της αλγερινής αστικής τάξης. Η Infitah, η απόπειρα εκδημοκρατισμού του '89, έδωσε στους φανατικούς εθνικιστές την ευκαιρία να γίνουν φορείς ενός μίσους που μπορούσε να εκφραστεί μέσω των τεχνάσματος του Ισλάμ. Από την άλλη, η κυβερνηση, εγκαθιδρύοντας τον εμπνευσμένο από ισλαμικούς νόμους "οικογενεικό κώδικα" νομιμοποίησε τις βλέψεις τους προς την εξουσία. Με την αναστολή της εκλογικής διαδικασίας το '91, οι συγκρούσεις μεταξύ στρατιωτικών και ένοπλων ομάδων, όπως η GIA και η MIA κρατούν

ρους όλους εκείνους τους πληθυσμούς, που ζουν σε υλικές συνθήκες ολοένα και περισσότερο εξαθλιωμένες από την πίεση του εξωτερικού χρέους.

Πίσω από τα κροκοδείλια δάκρυα των πλουσίων

Με το τέλος του ψυχρού πολέμου και την κατάρρευση του λεγόμενου κομμουνιστικού μπλοκ, τα δυτικά κράτη άρχισαν να χρησιμοποιούν τον ισλαμισμό ως το νέο φόβητρο, με την ευχή ότι έστι θα περάσουν απαραήρητες οι συνέπειες του άγριου φιλελευθερισμού που αυτήν τη στιγμή ρυθμίζει την παγκόσμια οικονομία. Τα media έφτασαν μέχρι του σημείου να επισημαίνουν τα αραβικά φουλάρια κάποιων μαθητών. Αν το Ισλάμ είναι στημένο αναφοράς και καταφύγιο ανθρώπων που ζουν σε χώρες με μουσουλμανική παράδοση, το φαινόμενο αυτό έχει τις ρίζες του στην απόρριψη του δυτικού κοινωνικού μοντέλου, ένα μοντέλο που θυσιάζει αμείλικτα τις υλικές συνθήκες στις χώρες αυτές μπροστά στην οικονομική εκμετάλλευσή τους. Για να συνεχιστεί η εκμετάλλευση του πετρελαίου και του αερίου της Αλγερίας και να βγουν τα 9 δισεκατομμύρια του ετήσιου τόκου του εξωτερικού χρέους, οι διαχειρίστες του ΔΝΤ και της G7, των εφτά πλουσιότερων χωρών, έχουν ανάγκη τη συνεργασία κάποιας ομάδας, είτε των Ισλαμιστών, είτε της εξουσίας, που θα προστατεύει τα συμφέροντά τους, θα ελέγχει τις εκρήξεις της λαϊκής οργής και θα εμποδίζει τη μεταναστευτικά ρεύματα. Και στο κάτω κάτω, τα αντιμαχόμενα στρατόπεδα στην Αλγερία υποστηρίζουν και τα δύο τον οικονομικό φιλελευθερισμό, την παύση της μετανάστευσης και τον έλεγχο του πληθυσμού. Οι συμφωνίες του Δεκεμβρίου του '94 στη Ρώμη μεταξύ

Ο ΑΠΡΟΚΑΛΥΠΤΟΣ ΦΟΒΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΝ

BRES TO METANAΣΤΗ!

"Να τος! Τέταρτη σειρά, δεύτερος από αριστερά. Αυτός με το μουστάκι. Είναι φανερό. Άλλα μπορεί και όχι. Ο απημέλητος τύπος που κοιτάς είναι πιθανότατα ένας οποιοσδήποτε γείτονας με την παλιά του φανέλα και την κλασική αεγοριστική του σαββατοκύριακου. Και ο πραγματικός μετανάστης θα μπορούσε άνετα να είναι ο κολλαριστός τύπος στ' αριστερά του. Βλέπεις, οι μετανάστες είναι σαν εσένα κι εμένα. Με μία διαφορά. Όλα όσα είχαν κάποιες τα φάσματα πάνω τους. (...) Δεν έχουν τίποτε. (...) Δεν ζητάμε λεφτά (παρόλο που η κάθε δραχμή μας είναι απαραίτητη). Σου ζητάμε να έχεις ανοιχτό μυαλό. Και να του καλωσορίζεις με το χαμόγελό σου. Μπορεί να μην σου φαίνεται πολύ. Μα για έναν μετανάστη μπορεί να είναι το παν....")

Κάπως έτσι είναι η διαφήμιση της UNHCR (της Ύπατης Αρμοστείας Μεταναστών των Ηνωμένων Εθνών) που καταχωρίζηκε στις σελίδες διεθνών περιοδικών τις τελευταίες εβδομάδες. Κάνει έκκληση στους φιλάνθρωπους και φιλελεύθερους αναγνώστες της Ευρώπης και των ΗΠΑ να έχουν "ανοιχτό μυαλό". Μέχρι που ανοίγει σημεριά ένα μυαλό για να δικαιολογήσει τον "ανθρωπισμό" που με το ίδιο αεροπλάνο θα rίξει σφραγισμένο εξοπλισμό και κουτιά με ασπιρίνες; Που με το ίδιο διάταγμα θα κλείσει τα σύνορα στους λαθραίους υπεράριθμους και θα ιδρύσει προσωρινά κέντρα κοινωνικής προσαρμογής μεταναστών; Μέχρι

να μάθει αυτό το μυαλό να στηρίζει, όπως με χαρά κάνει, τους νόμους περί μετανάστευσης, τις απαγορεύσεις πολιτικού ασύλου, τις απελάσεις, τις αφαρέσεις αδειών παραμονής και τις τιμωρίες των παρανόμων μεταναστών, καθώς και τις επιθέσεις δολοφόνων-κρατών και διολοφών-μεμονωμένων φασιστών, και ταυ

Η εξέγερση στη Θεσσαλονίκη το Μάη του 1936

Το κείμενο αυτό αποτελεί τμήμα του ανέκδοτου ημερολόγιου του αναρχικού αγωνιστή Γιάννη Ταμτάκου και αναφέρεται στην εξέγερση του Μάη του 1936 στη Θεσσαλονίκη. Κρατήσαμε την σύνταξη και τον γλαφυρό χαρακτήρα του κειμένου. Αξίζει να σημειωθεί τέλος ότι το αφιέρωμα που έκανε την προηγούμενη Κυριακή ο «Ιός» στην κυριακάτικη «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ», αν και είχε καταπληκτικό φωτογραφικό υλικό, περιείχε πολλές ανακρίβειες, όπως φαίνεται και από το κείμενο που ακολουθεί.

ΤΑ ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ του Μάη 1936 στην Θεσσαλονίκη έσπασαν αφθόρμητα, με αφορμή την απεργία του καπνεργοστασίου «Κομέρσιας». Οι εργάτες είχαν υποβάλει τα αιτήματα τους στον εργοδότη και όταν αυτός τα απέριψε, κατέλαβαν το εργοστάσιο, κλείστηκαν μέσα σ' αυτό και με πανό και μαύρες σημάδια στα παράθυρα ζητούσαν συμπαράσταση των άλλων εργοστασίων. Σε λίγες μέρες κήρυξεται παν-καπνεργατική απεργία κι από τις δύο συνομοσπονδεις και σωματεία, των συντηρητικών από τη μια και της Ενωτικής -που επιρρέαζε το ΚΚΕ- από την άλλη.

Ήταν ακόμα η εποχή που η πολιτική του σταλινισμού ήταν υπέρ της γενίκευσης των απεργιών. Όταν η απεργία άρχισε να επεκτείνεται μέσα στους άλλους κλάδους, πάροντας γενικώτερο χαρακτήρα, οι σταλινικοί που είχαν την πλειοψηφία, δίνουν εντολή να μετατραπούν οι διοικήσεις των σωματείων σε απεργιακές επιτροπές, οι δε γραμματείς τους να αποτελέσουν την Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή. Και αυτό δίχως να προγνοθούν συνελέύσεις των σωματείων για να εκλέξουν οι ίδιοι οι εργάτες απεργιακές επιτροπές. Δεν έγινε καμιά γενική συγκέντρωση, αλλά σε

διάφορες συνγκεντρώσεις σε σημεία της πόλης, ομιλητές από πρόχειρα βήματα μιλούσαν στο λαό. Σε μια τέτοια συγκέντρωση κοντά στην διασταύρωση Εγνατίας και Βενιζέλου, οι χωροφύλακες του Ε' Αστυνομικού Τμήματος -που βρισκόταν στην Εγνατία απέναντι από τα λουτρά "Παράδεισος"- στην πλατεία Αριστοτέλους- πυροβολήσαν χωρίς λόγο πάνω στους συγκεντρωμένους εργάτες και σκότωσαν 7-8. Κατόπιν πυροβολούν και σε άλλα σημεία, προσπαθώντας να διαλύσουν τους συγκεντρωμένους, σκοτώνοντας και άλλους, ανάμεσα σ' αυτούς και γυναίκες. Οι σκοτωμένοι ήταν τελικά πάνω από 12 και οι τραυματίες πάνω από 300.

Αυτή η σφαγή προκαλεί την αγανάκτηση και εξέργεση των εργατών. Το έγινε είναι απερίγραπτο. Να κτυπούν οι καμπάνες πολλών εκκλησιών του Αγ. Δημητρίου καλώντας τον κόσμο σε εξέργεση, να γεμίζουν οι δρόμοι από αγανακτισμένες μάζες από τις διάφορες συνοικίες, άνδρες και γυναικόπαιδα με άγριες διαθέσεις να λυντζάρουν χωροφύλακες με πέτρες, να φωνάζουν "κάτω οι δολοφόνοι", άλλοι πάλι να θέλουν να βάλουν φωτιά στα τμήματα στα οποία οι δολοφόνοι αναγκάσθη-

καν να κλειστούν μέσα και κάτω από το κτίριο του Διοικητηρίου στο υπόγειο, άλλοι εργάτες ζητούσαν όπλα κι αυτοί να καταγγέλνονταν σαν προβοκάτορες από τους σταλινικούς. Οι σταλινικοί που ήταν πριν υπέρ της γενίκευσης των απεργιών τώρα προσπαθούν να συγκρατήσουν της εξεργεμένες μάζες για να μην κάμουν

έκτροπα (εδώ πρέπει να σημειώσω όταν ο γραφών μιλούσε στην οδό Εγνατίας και Βενιζέλου γωνία, ανεβασμένος σ' ένα περίπτερο σε ογκώδη συγκέντρωση, στο σταλινικός κούτβης Σολομών Κοέν, τον διέδιδε στους συγκεντρωμένους πως εγώ που μιλάω πάνω στο περίπτερο, ήμουν χαφές. Τότες μια ομάδα από νέους τσαγκαράδες που με γνωρίζαν καλά του είπαν να ντρέπεται λιγάκι για την συκοφάντηση που έκαμε γιατί αν τον έπιαναν, του είπαν, οι εργάτες που δεν τον έφερουν στην αγανάκτηση τους θα έσχιζαν -ας σημειωθεί πως η ομάδα αυτή των νέων ήταν της σταλινικοί της κομματικής νεολαίας, κι ακόμη του είπαν πως εγώ δεν είμαι δικός τους αλλά ένας τίμιος εργάτης. Τα παιδιά ήλθαν και μου το είπαν για να προσέχω- αυτός έφυγε, όπως όμως αποκαλύφθηκε αργότερα με την δικτατορία του Μεταξά, είχε παραδώσει στην ασφάλεια τους περιστέρους σταλινικούς Ισραηλίτες και έλληνες στην Θεσσαλονίκη, όπως φαίνεται από χρόνια διούλευση για λογαριασμό της ασφάλειας μέσα στο ΚΚΕ, γιατί κάποτε όταν ακόμη ήταν ο Στίνας στο ΚΚΕ και υπεύθυνος της περιφεριακής Μακεδονίας Θράκης αυτός ο κούτβης Σολομών Κοέν του είχε προτείνει του Στίνα

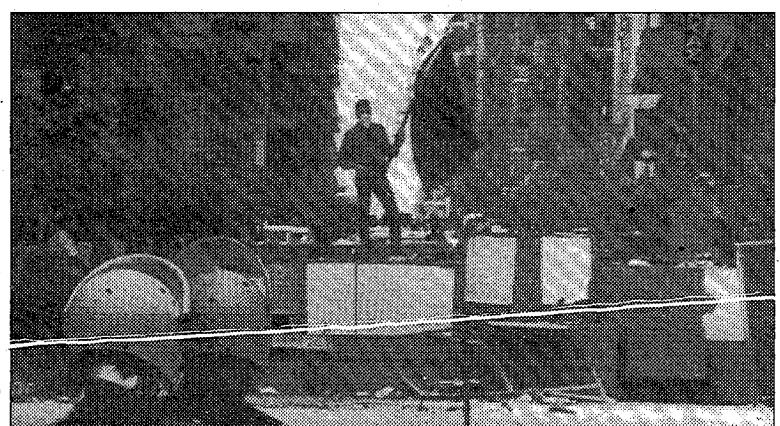
Αλλά οι μάζες είναι τώρα κυριάρχες στους δρόμους και τότες δίνεται η εντολή να επέμβει ο στρατός. Ο στρατός όμως από την πρώτη στιγμή δείχνει φυλικές διαθέσεις και συμπάθεια στους εργάτες, οι οποίοι χειροκροτούν τους στρατιώτες και τους αγκαλιάζουν. Ο στρατός είναι στην ουσία με το μέρος των εργαζόμενων συναδελφώνονται σχεδόν με το πλήθος και αυτό το βλέπουν οι ανωτέροι τους. Τότες κάνουν την εμφάνισή τους σε μια συνεδρίαση της Κεντρικής Απεργιακής Επιτροπής (ΚΑΕ) οι βενιζέλικοι βουλευτές Θεσσαλονίκης, Ζάνας και Μαυρόκορδας, δήθεν για μεσολάβηση. Στην αρχή ζήτησαν να λυθεί η απεργία στα νοσηλευτικά ιδρύματα (βλέπεται τους πήρε ο πόνος τους ανθρώπους του ιδιώνυμου, τα κοπέλια του Βενιζέλου), να παρασχεθεί σ' αυτά τροφοδοσία κλπ. Άλλα κατόπιν αρχισαν να επεμβαίνουν γενικότερα στο ζήτημα της απεργίας. Από τα μέλη της ΚΑΕ μόνο ο Π.Β., γραμματέας τότες των υφαντουργών αντέδρασε στις επεμβάσεις των βενιζελικών βουλευτών. Οταν το ζήτημα ήλθε στις κλαδικές απεργιακές επιτροπές αντέδρασαν στους τσαγκαράδες οι σύντροφοι Γιαννής Ταμτάκος και Κώστας Κώσταντόπουλος, για τις παρεμβάσεις.

Η γενική πανελλαδική απεργία που είχαν υποσχεθεί να κηρύξουν οι δύο συνομοσπονδεις, ύστερα από εσκεμένες παρελκιοτικές διαπραγματεύσεις πάνω από μια εβδομάδα, είχε στο τέλος μπαριάνα αποτελέσματα. Η κατάσταση στο μεταξύ με την πάροδο των ημερών είχε ξεθυμάνει και η αποτυχία της ήταν αναμενόμενη. Ο στρατηγός Ζέπος αφού είδε ότι δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει τον στρατό της Θεσσαλονίκης (οι χωροφύλακες ήταν πανικόβλητοι και κλειστοί στα οποία οι κατηγορούμενοι συλλήφθησαν), έτσι η δίκη δεν έγινε ουσιαστική. Τελικά γεγονός είναι πως τον Πουλιόπουλο δεν τον ειδαμε καθόλου (δεν ήλθε στην Θεσσαλονίκη όπως ισχυρίζεται στα γραπτά του) αυτές τις ημέρες.

Έτσι με την δικτατορία και με τον νόμο του ιδιώνυμου που είχε ψηφίσει ο Βενιζέλος με τα κοπέλια του, τους μπουργούς του, Παπανδρέου τότες της παιδείας, Ρέντη, Σοφούλη κλπ, συνέχισαν να λειτουργούν οι επιτροπές Ασφαλείας και επί δικατορίας Μεταξά, εκτόπιζαν χωρίς να υπάρχει συγκεκριμένη κατηγορία παρά μόνο η συνδικαλιστική δράση, κάθε συνδικαλιστικό στοιχείο που ενοχλούσε την εργοδοσία. Η γενική πανελλαδική απεργία που είχαν υποσχεθεί να κηρύξουν οι δύο συνομοσπονδεις, ύστερα από εσκεμένες παρελκιοτικές διαπραγματεύσεις πάνω από μια εβδομάδα, είχε στο τέλος μπαριάνα αποτελέσματα. Η κατάσταση στο μεταξύ με την πάροδο των ημερών είχε ξεθυμάνει και η αποτυχία της ήταν αναμενόμενη. Ο στρατηγός Ζέπος αφού είδε ότι δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει τον στρατό της Θεσσαλονίκης (οι χωροφύλακες ήταν πανικόβλητοι και κλειστοί στα οποία οι κατηγορούμενοι συλλήφθησαν), έτσι η δίκη δεν έγινε ουσιαστική. Τελικά γεγονός είναι πως τον Πουλιόπουλο δεν τον ειδαμε καθόλου (δεν ήλθε στην Θεσσαλονίκη όπως ισχυρίζεται στα γραπτά του) αυτές τις ημέρες.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1 Η δίκη ίσως έγινε τυπικά στις 15 Μαρτίου 1938 στην Εδεσσα και μας καταδίκασαν σε 5 χρόνια φυλάκιση χωρίς να εκτελεσθεί αφού είμασταν δύο εξόριστοι.

τυπική άμυνα παίρνει την μορφή κατάληψης, με αίτημα την απελευθέρωση των συλληφθέντων. **Ωρα 1.00.** Οι χαφιέδες και τα MAT χρησιμοποιούν δακρυγόνα και συνεχίζουν τον πετροβολισμό του Χημείου, ξηλοκοπούν δημοσιογράφους και δικηγόρους, συλλαβάνουν όποιουν τους θυμίζει αναρχικό. **Ωρα 2.00.** Οι μάρδες ακροδεξιών πλάι πλάι στους μπατόσους επιτίθονται στο Χημείο. Αυτό συνεχίζεται ως τα ξηλερώματα. 10 άνδρες των ΜΕΑ, μέσα σε μιά κλούβα χτυπούν αλύπτητα έναν νεαρό. Λέγεται πως ο νεαρός είναι ο νεκρός του Χημείου.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΣ: Αρχίζουν διαπραγματύσης που δεν φέρουν αποτέλεσμα. Οι καταληψίες είναι αποφασισμένοι να μείνουν μέσα, αν δεν απελευθερωθούν οι συλληφθέντες.

βασικά αιτήματα, να γενικεύσει τον αγώνα ενάντια στην κρατική καταστολή. Την ίδια ώρα στην Θεσσαλονίκη καταλαμβάνεται η Θεολογική σχολή. **ΣΑΒΒΑΤΟ:** Το πρωΐ βρίσκεται την Αθήνα αστυνομοκρατούμενη. Κάθε γωνία και μιά κλούβα. Τα παιδιά του Χημείου βρίσκονται σε άσχημη ψυχολογική κατάσταση, αποκλεισμένοι, αφού είναι αδύνατο να φτάσει βοήθεια. Γύρω στις 4 λύνεται ο κλεισός για 2 ώρες, ευκαιρία για ανασυγκρότηση. Στις 8.00 λύνεται η κατάληψη της Νομικής και αρχίζει σκληρότερος αποκλεισμός του Χημείου. Ελαττώνεται το νερό, κόβεται το τηλέφωνο, απαγορεύεται να πλησιάσουν ασθ

Μαρτυρία από τα κολαστήρια των φυλακών

ΠΟΛΟΙ μιλάνε (και φυσικά τα κονομάνε) για τις "απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης στην ψυχιατρικά κλινική Κορυδαλλού αλλά κανείς δε λέει συγκεκριμένα πράγματα και αυτό που ξενάγει κάθε φορά είναι το γεγονός της "καθήλωσης" και της απομόνωσης.

Όταν είσαι μέσα στη φυλακή, για να σε σπάσουνε και να σε έχουνε πιόνι του συστήματος τους, σε κλείνουνε στην απομόνωση ή στην καθήλωση, κάθε φορά που δε συμβάζεσαι με τις διαταγές τους.

Απομόνωση είναι ή να σε κλείνουνε σε ένα δωμάτιο, σε ένα κουτί ενάμιση, (εκτός από την Κέρκυρα που το κουτί έχει σχήμα καμπάνας- δηλαδή χωρίς γνίες) τελείως μόνο σου για μέρες ή και βρομάδες, χωρίς επαφή με κανένα, ούτε δικηγόρους, ούτε επισκεπτήρια, ούτε κάπινσμα σου επιτρέπουν, ούτε τίποτα. Το μόνο που ακούεις είναι οι βρισιές των δεσμοφυλάκων και το μόνο που βλέπεις είναι οι τέσσερις τοίχοι. Κάποιες φορές σου επιτρέπουν να φοράς και παντελόνι ειδάλλως είσαι με το σλιπ γιατί φοβούνται λέσι μην αυτοκτονήσεις ενώ δεν υπάρχουν μπάρες η τίποτα άλλο έστω και να σε βοηθήσει να κρεμαστείς ή να αυτοκτονήσεις. Κουβέρτα ή τίποτα άλλο για να κοιμηθείς δεν σου δίνουνε, το καλοκαίρι κλείνουνε τον εξαερισμό για πιο πολύ ζέστη το χειμώνα τον ανοίγουν για να δροσίζεσαι... Μια 200ρα λάμπτα είναι όλη μέρα κι όλη νύχτα ανοιχτή, ενώ καθόλου φυσικό φως δεν υπάρχει. Στο κουτί υπάρχουν δύο πόρτες έτσι ώστε όταν έρχονται για να σε δείρουν να μην δέρεις από που θα μπούν και να μην μπορεσεις να αμυνθείς. Οι πόρτες είναι πάντα καλολαδωμένες για να μην ακούγονται (αντίθετα με όλες τις άλλες πόρτες στη φυλακή) και όταν σε βαράνε είναι η μόνη φορά που σβήνει η λάμπτα. Σου κάνουν όμως και μπάνιο... η πόρτα ανοίγει και εμφανίζεται η μάνικα που σου ρίχνει νερό με πίεση, σπαστούν βέβαια δε σου δίνουνε. Το φαγότο στο ρίνουν χύμα σε μια πλαστική καραβάνι χωρίς καθόλου κουταλοπίρουνα. Μια φορά την ημέρα σου ανοίγουν για να πας τουαλέτα (χωρίς καθόλου κωλόχαρτο), αν τώρα θέλεις να ξαναπάς πρόβλημά σου... Αν κατουρήσεις ή χέσεις στο κουτί τότε εξασφάλισες ένα ακόμα καλό χέρι ξύλο γιατί βαριούντα να καθαρίσουν (σε

αυτά τα γουρούνια αρέσει να κυλιούνται μόνο στα δικά τους σκατά). Να σκεφτεί κανείς πως υπάρχουν άτομα που έμειναν στην απομόνωση για μήνες ολόκληρους όπως ο Γιάννης Πετρόπουλος.

Στο ψυχιατρείο όμως υπάρχει και η καθήλωση. Σε αυτή σου κλειδώνουν χέρια και πόδια ανοιχτά, σε ένα ταμεντένια κρεββάτι. Μέχρι πριν λίγα χρόνια σε κλειδώνανε στον τοίχο. Τελευταία έχουν γίνει ανθρωπιστές... Τα ηλεκτροσόκ τα έχουν σταματήσει στον Κορυδαλλό και όποτε θέλουν κάτι τέτοιο σε πάνε στο Δαφνί. Το κρεββάτι της καθήλωσης είναι γύρω στα δυόμισι μέτρα και έχει μια τρύπα στη μέση για να χέζεις (το κατούρημα δεν προβλέπεται). Σου δίνουν όμως και να διαλέξεις: καθήλωση με ρούχα ή γυμνός δηλαδή ή παγωμένος ή χειμένος. Εκεί σε κρατάνε από τρεις - τέσσερις μέρες και πάνω. Για να φάς σου λύνουνε το ένα χέρι μπορείς έτσι και να ταΐζεις και τα ποντίκια ώστε να μη δοκιμάσουν εσένα. Το δωμάτιο είναι σκοτεινό και υπάρχει μόνο ένα φως στο διάδρομο ενώ θύρυσοι και σκιές εμφανίζονται από το πουθενά. Σε πλακώνουν με Αλομπερτίν σε μεγάλες δόσεις και με μορφή ένεσης (αυτό χτυπάει το νευρικό σύστημα, σφίγγουν και τεντώνουν οι μυς του σώματος συγχρόνως).

Εκτός από αυτά υπάρχουν και τα χάπια: Υπνοστεντόν που σε κοιμίζουν και κυκλοφορείς σαν μπότη. Ακινετό για να μην μπορείς να σταθείς σε ένα σημείο χωρίς όμως να σε σπητάρουν. Για τους ρουφιάνους και τους λεφτάδες υπάρχουν τα στεντόν που είναι πολύ ελαφριά ηρεμιστικά. Είναι υποχρεωτικό να πάρεις τα χάπια με τις χούφτες αλλιώς σε περιμένει απομόνωση ή καθήλωση ή αν είσαι τυχερός ένεση που σου κάνει ο αρχιφύλακας. Για να μην αισθάνεσαι όμως μοναξιά υπάρχουν και γιατροί που σου κάνουν συμπαράσταση κατεβάζοντας κι αυτοί χάπια με τις χούφτες. Ο ψυχιατρος Σπυριδόγλου ήταν μια τέτοια περίπτωση. Τελικά είπαν ότι ψόφησε από καρδιακή προσβολή. Οι συντάγεις για τα χάπια γράφονται πάντα με επιστημονικό τρόπο: δηλαδή αν έχεις λεφτά διαλέγεις τι θέλεις να σου δώσουν αλλιώς ότι σου τύχει. Τα λεφτά όμως κάνουν κι άλλα πράγματα. Με κάποια εκατομμύρια (ανάλογα με τι ποινή έχεις φάει) σε

δύο μήνες έχεις βγει από το Δαφνί με χαρτί τρελού και "ακαταλόγιστο" ... Ετοι λειτουργεί περιληπτικά το ψυχιατρείο του Κορυδαλλού.

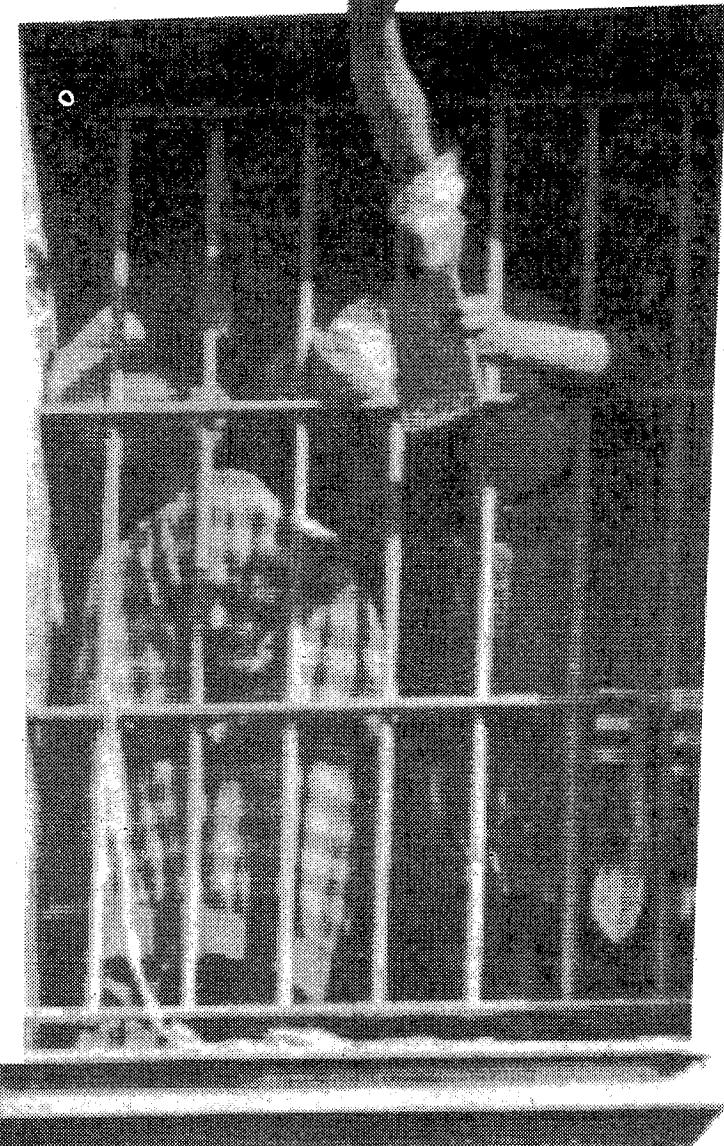
Και πάμε λίγο στις άλλες σουίτες. Στη Λάρισα με το που σκάσια αρχίζουν οι τσαμπουκάδες από τερψ φύλακες. Αν αντιδράσεις έστω και να φωνάξεις τις τρώς για τα καλά και σε ρίχνουν απομόνωση. Υπάρχει τρομερή υγρασία και βρώμα, και ολόκληρες πολιτείες από ποντίκια και κατσαρίδες.

Η Κέρκυρα παλιά ήταν εξορία. Ξύλο και βασανιστήρια ως συνήθωσις είναι όμως πιο καθαρά. Φρικάρεις όμως πολύ άσχημα γιατί πουθενά δε βρίσκεταις γνώμες. Όλο το κτίριο είναι στρογγυλό και τα πάντα μέσα έχουν αυτή τη λογική. Στο τέλος χάνεις την αίσθηση της απόστασης. Προτιμότερες οι κατσαρίδες.

Αν εργάζεσαι στη φυλακή μειώνεται η ποινή. Αυτό βέβαια δεν ισχύει για όλους. Τις πιο πολλές φορές το προνόμιο το έχουν οι καλοί ρουφιάνοι και οι λεφτάδες, όπως και γι' αυτούς είναι συνήθωσης και οι πενταήμερες άδειες εξόδου για να μπορεύνεις να δραπετεύσουν με την ησυχία τους:

Υπάρχουν όμως και τα εμπόρια. Όπως πχ τα τσιγάρα. Αυτά απαγορεύεται (όπως και καθετί πακετάρισμένο που αγοράζεται από μαγαζί) να σταφέρουν στο επισκεπτήριο. Υπάρχει γι' αυτά το σούπερ μάρκετ της φυλακής. Κάνεις μια λίστα και σε δυο - τρεις μέρες στα φέρνεις ο αρχιφύλακας. Ανάλογα όμως με τη φυλακή. Γιατί σε κάποιες άλλες φυλακές ο μπακάλης είναι ο αρχιρουφιάνος. Τα τσιγάρα και όλα τα υπόλοιπα τα αγοράζουν χοντρική. Υπάρχει και ένα ΚΨΜ του οποίου δέβεια στην εξέγερση. Ακόμα οι κρατούμενοι που πήραν μέρος κατέληξαν στα κάτεργα της Λάρισας και της Κέρκυρας.

Φυσικά όλη η αλήθεια δεν μπορεί να βγει στη φόρα. Όταν φύγουν οι κάμερες και οι "ανθρωπιστές" οι φυ-

λακισμένοι που ανοίγουν το στόμα τους θα έχουν να κάνουν με το κράτος.

Ανελέτη ξύλο, μεταγωγή, απομόνωση και μπορεί να τους ρίξουν στο ψυχιατρείο για καμιά καθήλωση. Αν τη χειρί παρακάνει μπορεί να καταλήξεις και φυτό από τα χημικά που θα σε ποτίσουν. Ποιος να τολμήσει να μιλήσει;

Αλλά να μην κοιμούνται ήσυχοι. Αυτά που τραβάει ο κόσμος στις φυλακές δεν πρόκειται να τα ξεχάσει. Να προσέξουν μόνο μη γυρίσουν τα πράγματα μέσα ή έξω από τις φυλακές γιατί τότε να το έρουν θα καθηλωθούν όλοι τους δυο μέτρα κάτω από το χώμα...

ΚΑΝΔΑΟΣ

Καταγγελία

ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑ 17 ΑΠΡΙΛΙΗ και ενώ πήγαινα στην Ευελπίδων για να συμπαρασταθώ στους 4 διώκμενους, ύστερα από τα επεισόδια της Παρασκευής, δέχθηκα την επίθεση μιας διμοιρίας ένστολων δολοφόνων.

Συγκεκριμένα περπατούσα στην οδό Μαυροματών το πρώι και στο απέναντι πεζοδρόμιο ήταν μια κλούβα. Μόλις με βλέπουν αρχίζουν να κατευθύνονται γρήγορα προς το μέρος μου φράζοντας μου τον δρόμο.

Ο αρχηγός της διμοιρίας μου λέει, αφού βλέπει την ταυτότητα μου, "κωλόπαιδο, έχεις συλληφθεί και παλαιότερα, ήσουν στα επεισόδια ε'", και τότε 3-4 αρχίζουν να με χτυπούν με γροθιά που πρόσωπο και στο κεφάλι, ενώ οι άλλοι είχαν κάνει κύκλο γύρω μου.

Συνεχίζουν να με απειλούν λέγοντας μου "τσογλάνι, εδώ θα πεθάνεις" και "θα σας λιώσουμε σκουλήκια".

Στο τέλος και ενώ το πρόσωπο μου ήταν γεμάτο αίματα μου λένε "τώρα πήγαινε στην Ευελπίδων".

Επίσης τον τελευταίο καιρό στη Λαμία, όπου τα τρία τελευταία χρόνια έδιναν παρόν στο Α.Τ. (λόγω της σύλληψης μου για τα επεισόδια το Μάιο του 1990 ενάντια στην επισκεψή στην Ελλάδα του Ντε Κλέρκ), η ασφάλεια προσταθεί να με μπλέξει σε κλοπές που έχουν γίνει τον τελευταίο καιρό στην Λαμία. Εχουν έρθει κάποιες φορές σπίτι μου ρωτώντας τους γονείς μου για το που βρίσκομαι και να περάσω από κει. Δύο παλιούς γνωστούς που πιάστηκαν για μια κλοπή, τους πιέζουν συνεχώς να πουν ότι βρισκόμουν μαζί τους.

Το ΠΑΣΟΚ έχοντας την συνάντηση όλων των υπόλοιπων κομμάτων και φορέων εξουσίας, καθώς και των κορακιών των ΜΜΕ, επιβάλλει ένα κλίμα γενικευμένης τρομοκρατίας εξαπολύοντας τις ορδές των ένστολων γυρουριών του μαζί με τα διάφορα ανεγκέφαλα φασιστοειδή και προσπαθώντας να στήσει και νούριες σκευωρίες, προσπαθεί να πλήξει ριζικά οποιοδήποτε κομμάτι αντιστέκεται στις επιλογές

του. Ολοις αυτούς που φύτευν κατάμουτρα την κοινωνική γαλλήνη και ν